

Giới thiệu Đuổi Đến Cùng Để Bắt Vợ Yêu Về!

Năm mười tám tuổi, cô bán thân vì mẹ, giao lần đầu tiên của mình cho một người đàn ông xa lạ.

Sau khi cứu mẹ xong, cô phát hiện mình mang thai.

Ngày hạ sinh, cô đau đớn mấy giờ đồng hồ. Nhưng... đổi lại niềm đau đó... là câu nói của mẹ cô: "Con của con đã mất, vì quá yêu nên đã... chết rồi"

Lúc đó cô gần như sụp đổ, lần đầu tiên giao cho ai cô cũng không biết, khi mang thai, cô ao ước mình làm mẹ, vậy mà bây giờ... mất con, tại sao? Tại sao ông trời lại nhẫn tâm với cô như vậy? Cô làm gì sai? Cô chỉ ao ước mình được làm mẹ thôi mà.. sao ông trời lại nhẫn tâm với cô như vậy...

Năm cô hai mươi tư tuổi, cô được nhận vào một công ty nổi tiếng, suốt bốn năm qua cô đã cố gắng vượt qua nỗi đau đó, để mạnh mẽ bước tiếp con đường tương lai mới.

Cô nhận vào công ty, là một nhân viên văn phòng bình thường, mọi người ở đây rất hoà đồng và gần gũi với cô, cô cũng vậy, luôn cố mỉm cười với mọi người.

Hằng ngày cô đều như vậy, đến công ty rồi về nhà cùng mẹ mình, luôn như vậy.. trôi qua cuộc sống nhàn nhạt.. đến khi anh xuất hiện...!

Anh là tổng giám đốc công ty cô, hôm nay nghe nói anh đi công tác về, còn đưa con trai nuôi của mình đến, nghe nói anh nhận được đứa bé trai đó tại cửa nhà, khi ai đó để đứa bé trước cổng nhà anh, đã bấm chuông và đi mất. Anh thương đứa bé này nên đã nhận nuôi, và hết sức cưng chiều đứa con trai nuôi này.

Cô không mấy quan tâm, vẫn bình thường như mọi ngày.

Thật sự xuôi xèo, ngày cô tăng ca lại là ngày mưa. Đang định lên phòng để tìm tài liệu, cô không cẩn thận bị ngã, giày cao gót làm cô trật chân, khó mà đứng dậy được, chết tiệt.. công ty giờ còn ai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Đến Cùng Để Bắt Vợ Yêu Về!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Năm mười tám tuổi, cô bán thân vì mẹ, giao lần đầu tiên của mình cho một người đàn ông xa lạ.

Sau khi cứu mẹ xong, cô phát hiện mình mang thai.

Ngày hạ sinh, cô đau đớn mấy giờ đồng hồ. Nhưng... đổi lại niềm đau đó... là câu nói của mẹ cô: "Con của con đã mất, vì quá yêu nên đã... chết rồi"

Lúc đó cô gần như sụp đổ, lần đầu tiên giao cho ai cô cũng không biết, khi mang thai, cô ao ước mình làm mẹ, vậy mà bây giờ... mất con, tại sao? Tại sao ông trời lại nhẫn tâm với cô như vậy? Cô làm gì sai? Cô chỉ ao ước mình được làm mẹ thôi mà.. sao ông trời lại nhẫn tâm với cô như vậy...

Năm cô hai mươi tư tuổi, cô được nhận vào một công ty nổi tiếng, suốt bốn năm qua cô đã cố gắng vượt qua nỗi đau đó, để mạnh mẽ bước tiếp con đường tương lai mới.

Cô nhận vào công ty, là một nhân viên văn phòng bình thường, mọi người ở đây rất hoà đồng và gần gũi với cô, cô cũng vậy, luôn cố mỉm cười với mọi người.

Hằng ngày cô đều như vậy, đến công ty rồi về nhà cùng mẹ mình, luôn như vậy.. trôi qua cuộc sống nhàn nhạt.. đến khi anh xuất hiện...!

Anh là tổng giám đốc công ty cô, hôm nay nghe nói anh đi công tác về, còn đưa con trai nuôi của mình đến, nghe nói anh nhận được đứa bé trai đó tại cửa nhà, khi ai đó để đứa bé trước cổng nhà anh, đã bấm chuông và đi mất. Anh thương đứa bé này nên đã nhận nuôi, và hết sức cưng chiều đứa con trai nuôi này.

Cô không mấy quan tâm, vẫn bình thường như mọi ngày.

Thật sự xuôi xèo, ngày cô tăng ca lại là ngày mưa. Đang định lên phòng để tìm tài liệu, cô không cẩn thận bị ngã, giày cao gót làm cô trật chân, khó mà đứng dậy được, chết tiệt.. công ty giờ còn ai chứ?

Lúc đau, cô muốn khóc thì một bàn tay búp măng sờ vào mặt cô.

"Dì xinh đẹp, dì sao vậy?" Phong Kha ngây ngô hỏi.

Một cậu bé đáng yêu a.

"Đi bị ngã thôi, mà con đi đâu đây?" Đây là con ai trong công ty sao?

Đúng lúc anh đang đi lên tìm Phong Kha thì.

"Baba, đi ấy bị ngã và hình như không đi được, baba giúp đi ấy đi" Phong Kha nhìn anh ngây ngô nói.

"Hả?" "Đó là... tổng giám đốc công ty cô mà... sao.. sao lại..

Anh đứng đó nhìn cô đang ngạc nhiên nhìn mình mà bật cười, anh nhận ra cô gái này, cô gái không quan tâm sự có mặt của anh trong công ty lúc ở đại sảnh, coi anh như không khí nên anh nhớ rất rõ.

Chân cô cẳng đau, cô đưa tay xoa xoa. Anh đi lại cúi xuống, bế cô lên. Cô bị bế bất ngờ, sợ hãi đưa tay ôm cổ anh.

"Giám.. giám đốc" Anh là giám đốc đó, sao cô lại dám để anh bế chứ? Cô không muốn anh cho nghỉ việc hay gì đâu.

"Im lặng" Anh lạnh lùng nói, dù sao anh cũng là giám đốc của công ty, thấy nhân viên mình gặp khó khăn cũng nên giúp, thêm là cái cô gái dám bơ anh, xem anh là không khí này. Thật sự muốn biết cô là ai..

Phong Kha nhanh nhẩu theo sau anh, hôm nay baba liền đồng ý luôn, baba lạ quá đi à, còn đi xinh đẹp này nữa, nhìn đi ấy rất đau thì phải. Phong Kha nhìn đôi giày cao gót cô đang mang chưa cởi ra, à thì ra đây là lí do làm đi ấy ngã đây mà, đi xinh đẹp, đi không nên mang giày cao như vậy, như vậy rất dễ ngã nha.

Thấy Phong Kha ngoan ngoãn bước theo anh, hôm nay thằng bé này lại ngoan như vậy, còn muốn giúp cô gái này nữa, mà... nhìn hai người này cô đôi chút giống nhau.

Anh đưa cô ra xe, để cô ngồi cạnh Phong Kha. Còn mình thì về chỗ lái xe của mình.

"Giám đốc... tôi.. không cần phiền anh đâu, tôi có thể tự về mà" Cô vội nói... sao cô lại dám đi làm phiền giám đốc chứ, cho cô mưòi cái mận cô cũng không dám đâuT_T

"Im lặng" Anh lại nói hai từ đó.

Cô im thin thít, lệnh của giám đốc cô đây không dám cãi đâu.

Phong Kha thấy cô sợ baba mình, đưa bàn tay búp măng ra chạm vào tay cô ngây ngô nói "Đi xinh đẹp, đi thật là xinh đẹp nha"

Cô nghe Phong Kha nói, bất giác mỉm cười. Con của giám đốc thật đáng yêu, nếu... con cô còn sống, thì có lẽ con của cô cũng lớn bằng cậu bé này rồi.

"Cảm ơn con" Cô đưa tay xoa đầu Phong Kha dịu dàng nói, bốn năm qua cô luôn sống trong đau khổ với nỗi mất con, hôm nay lại gặp cậu bé này... làm cô thấy thật ấm áp mà.

Anh nhìn qua gương chiếu hậu, cô gái này... có gì đó rất lạ.

Xe dừng trước một phòng khám tư, đây là phòng khám tư của bạn anh- Đăng Phong.

Anh bế cô vào phòng khám, cô nhất quyết không chịu nhưng lại bị anh bế vào nên ngậm ngùi để anh bế, còn Phong Kha theo sau cười tủm tỉm, baba đúng là...

Đưa cô cho Đăng Phong xem cái chân kia của cô, đồ vụng về, đi sao cũng dễ ngã rồi trật chân.

Đăng Phong nói chân cô không sao, nên ít đi lại và khi về nhà nên ngâm chân vào nước ấm sẽ đỡ đau hơn.

Anh cảm ơn Đăng Phong xong, đưa cô rời khỏi phòng khám.

Cô ngồi trong xe, đưa tay nhìn đồng hồ, đã trễ vậy rồi, về nhà nhất định làm mẹ mất ngủ cho xem, cô quyết định nhắn một tin nhắn nói mình làm cả đêm ở công ty cho mẹ cô, xong cất điện thoại vào túi, cô nên đi thuê một phòng khách sạn nào đó ngủ một đêm vậy.

Xe đi ngang một khách sạn, cô vội kêu anh dừng. Anh cau mày dừng xe lại hỏi: "Cô muốn làm gì?"

"Giám đốc cho tôi xuống đây là được... toà nhà tôi đang sửa thang máy, không thể với cái chân này đi thang bộ được, nên tôi thuê khách sạn ngủ một đêm vậy" Cô giải thích, định mở cửa bước xuống thì bị anh khoá cửa xe lại.

"Giám đốc..." Cô ngạc nhiên.

"Về nhà thôi" Anh nói, xong đạp chân ga phóng đi.

"Hà? Anh nói gì vậy giám đốc?" "OMG K nghe gì làm sao? Về nhà giám đốc? Ồ ờ, giám đốc này của cô, sao lại thích xen vào chuyện người khác... và cái tính bá đạo tự tung tự tác không quan tâm đến cảm xúc người khác thế? Đáng ghét, đáng ghét mà."

"Về nhà thôi" Anh lặp lại lần hai, nở nụ cười trên môi, nhìn cô bây giờ... y chang một cô ngốc... nhưng dễ thương.

Và thế là, cô bị anh đưa về nhà một cách gọi là ÉP BUỘC, cô bĩu môi, sao lại bắt cô về nhà như thế này chứ? Cái này là không quan tâm đến cảm nhận người khác mà. → _ → ← _ ←

Anh đỡ cô bước vào nhà, Phong Kha cứ đi theo sau, Phong Kha cậu rất thích đi xinh đẹp, nhìn đi xinh đẹp giống tiên nữ lắm a.

Giúp việc trong nhà thấy anh đỡ cô vào nhà bất ngờ muốn ngã ngửa, lần đầu thấy ông chủ của bọn họ đưa phụ nữ về nhà, mẹ ơi hôm nay tận thế sao?

Anh nhìn cái cầu thang kia, cau mày một lúc rồi bế cả cô lên, bước lên cầu thang, còn Phong Kha đi theo giúp việc tắm rửa ăn tối rồi.

Cô bị anh bế bắt ngờ, vội ôm cổ anh, huhu đừng có làm cô sợ mà, cứ nhấc cô lên thế này cô rớt tim chết mất, huhu.

Anh bế cô về phòng mình, cả mình cũng không tin nổi sao lại đưa cô về phòng mình luôn, mà mặc kệ đi.

Lúc giao cô cho Đăng Phong, anh đã gọi giúp việc chuẩn bị nước ấm và quần áo cho phụ nữ, nhìn dáng cô anh biết rõ size cô mặc rồi, dáng cô cũng chuẩn đấy nhỉ?

Giúp việc vội lên phòng anh, chuẩn bị nước ấm cho cô, mang ra chậu nước ấm, anh bảo ra ngoài để anh tự làm, xong bản thân cúi xuống, để cái chân bị trật kia của cô vào chậu nước.

Hành động của anh làm cô đỏ mặt cả lên, giám đốc của cô... đang làm cái gì vậy? Việc này trong công ty ai mà biết được chắc cô chết mất, nhất là Châu Nhi kia... huhu cầu trời đừng ai phát hiện.

"Còn đau không?" Anh ngẩn đầu lên nhìn gương mặt đỏ như cà chua kia của cô hỏi.

Cô lắc đầu, đau hay gì không còn, cô muốn thoát khỏi cái không khí ngột ngạt đáng ghét này, huhu.

Anh mỉm cười, đồ ngốc.

Lát sau, giúp việc mang lên một túi đồ lên đưa anh.

Anh nhận lấy rồi đưa cho cô, nói: "Cầm lấy và đi tắm đi" Anh cúi xuống, lấy chân cô ra khỏi chậu nước, dùng khăn lau khô cho cô, hình ảnh bây giờ anh như một người chồng chăm sóc vợ vậy.

Cô nhận lấy cái túi, mở ra. Oa! Đầy đủ luôn, có cả... đồ lót... sao... sao anh lại... không lẽ giám đốc cô là một tên biến thái? Đêm nay không chừng cô bị ăn sạch sao? Ông trời ơi, tuy con không phải xử nữ, nhưng đừng cho con bị "Hiếp Cường" như thế chứ. → _ → ← _ ←

Nhìn gương mặt cô đang suy diễn lung tung kia, anh đưa tay cốc nhẹ đầu cô một cái: "Cô gái, đừng coi tôi là kẻ biến thái"

Bị anh cốc đầu, cô đưa tay ôm đầu bĩu môi, đồ đáng ghét, giám đốc là đồ đáng ghét aa~.

Anh nhìn điệu bộ như trẻ con của cô cũng chỉ biết bó tay, đỡ cô vào phòng tắm rồi đi xem Phong Kha thế nào.

Đến phòng Phong Kha, anh thấy thằng bé đang ngồi trên bàn, có lẽ đang ngồi vẽ tranh?

"Kha, con đang làm gì vậy?" Anh đi lại gần hỏi.

"Baba" Phong Kha vui vẻ quay đầu lại.

"Con đang vẽ tranh" Phong Kha đưa bức tranh lên, là chân dung? Chân dung ai vậy?

"Con vẽ ai vậy?" Anh cầm bức tranh xem, thằng bé vẽ ai vậy?

"Dạ đi xinh đẹp" Phong Kha ngây ngô nói.

Anh bất ngờ. Thằng bé thích cô gái kia vậy sao? Nhưng mới gặp hôm nay mà?

Anh không nói gì, đưa tay xoa đầu Phong Kha, sao cũng được, miễn sao thằng bé thích là được.

"Baba, đêm nay con ngủ với đi xinh đẹp nha?" Phong Kha nắm lấy một bên áo của anh nũng nịu nói.

Anh gật đầu.

"Vậy qua phòng ba nha, di ấy không đi lại nhiều được"Anh nói.

"Vâng ạ"Phong Kha vui vẻ bước theo anh.

Qua phòng anh, đúng lúc cô vừa tắm xong, anh cho người mua đồ cho cô nhìn trong tủ thương nhĩ? Gấu không, không ngờ giám đốc của cô lại có sở thích mê cái cute thế này. Hự hự điều bất ngờ, quá bất ngờ nha.

"Cô ăn tối chưa?"Anh nhìn cô hỏi.

Cô gật đầu, lúc này cô đã ăn bánh mì và uống sữa tươi rồi.

Phong Kha đi đến bên cô, nũng nịu:"Dì xinh đẹp, đi đêm nay ngủ cùng Tiểu Kha nha?"

Cô mỉm cười, cúi xuống nói:"Được"

"Vậy hai người ngủ đi, tôi ngủ bên phòng Tiểu Kha vậy"Anh nói, xoay người định đi thì bỗng dừng lại, quay lại nhìn cô hỏi:" Cô tên gì?"

"À hả? À Diệp Kỳ Thư"Cô trả lời, anh hình như tên là Mạc Tư thì phải? Cô có nghe Châu Nhi nói, Mạc Tư... Mạc Tư... Mạc Tư... Mạc Tư tổng mà mấy thứ cute, hự hự thật vui và thú vị nha.

Anh không nói gì, quay người rời khỏi phòng, Diệp Kỳ Thư, anh sẽ mãi nhớ cái tên này.

Anh vừa rời khỏi, Phong Kha đã ôm chầm lấy cô:"Dì xinh đẹp mình ngủ đi"

"Được rồi"Cô vui vẻ ôm Phong Kha lên giường, mặc kệ nhà ai, ôm cậu bé đáng yêu này đi ngủ đã, cô mệt chết rồi.

Phong Kha nằm trong lòng cô rất ngoan, a cậu muốn đi xinh đẹp làm mẹ cậu a.

Nhìn Phong Kha ngủ, tim cô đau, nếu năm đó cô ráng sức thì bây giờ con cô có lẽ đã giống cậu bé này rồi, con của mẹ, và... người đàn ông lấy lần đầu tiên đó là ai chứ? Đêm đó anh ta nói một câu mà cô không bao giờ quên:"Cô là người phụ nữ đầu tiên của tôi đấy, ngoan ngoãn đi"

Đùa sao? Lần đầu tiên CMN ý, lần đầu tiên mà vô bar sao? Còn mạnh mẽ chiếm đoạt cô nữa, con mẹ nó, đàn ông đúng là thứ lừa bịp mà, lần đầu tiên của tên đó bà đây tin mới lạ. Đúng là thứ lừa bịp mà không biết cách ăn nói mà, tên gốc về ăn nói, hừ. Nếu bây giờ bà đây mà biết là ai bà sẽ đá chết tên lừa bịp đó, hừ....

...

Nửa đêm anh không hiểu sao lại qua phòng xem Phong Kha và cô thế nào. Đi vào phòng thì anh nhìn thấy cô và Phong Kha ôm nhau ngủ trong rất hạnh phúc, anh bất giác mỉm cười, kéo mền lên đắp cho cả hai.

Anh chẳng hiểu sao thằng bé này lại thích cô khi mới gặp thế này, còn anh tự dưng đi giúp đỡ cô gái này từ đầu đến cuối, thật không hiểu nổi mà. Mạc Tư, mày bị gì sao?

"Con.. đừng bỏ mẹ mà.."Cô nói mớ, hai mắt đã ướt vì khóc.

Anh nghe thấy, nhìn cô mới nhận ra, hai mắt cô đã sưng lên vì khóc. Khóc? Sao lại khóc? Còn con? Con? Đừng nói cô gái này có con nha? Nhưng nhìn còn trẻ vậy mà? Ôi trời, Mạc Tư mày trở nên nhiều chuyện hồi nào vậy?

...

Sáng hôm sau.

"Dì xinh đẹp, dì xinh đẹp ơi, dậy đi đi"Phong Kha đưa tay lay cô.

Cô bị Phong Kha lay, vội bật dậy.

"Ồ há hả?"Cô ngáy ngủ, ơ ơ gì vậy?

"Dì xinh đẹp đi sao vậy?"Phong Kha nhìn cô hỏi, dì xinh đẹp hình như không khoẻ thì phải?

Cô hoàn hồn, hình như hôm qua cô ở nhà giám đốc mình, đây là con trai giám đốc.. à à phải rồi, hôm nay cô sao vậy nhĩ? Đầu hơi đau, sao ngủ dậy không nhớ gì hết vậy nè?

"À à, di không sao"Cô gãi đầu nói.

Mạc Tư lúc này bước vào, trên tay lại cầm túi đồ, cái này cho cô, không phải cho anh đâu nha.

"Giám đốc.."Cô ngẩn người.

Anh đưa túi đồ chưa cô: "Đi vệ sinh cá nhân đi"

Cô nhận lấy túi đồ, mở ra, bàn chải đánh răng và đồ để thay, giám đốc mở shop bán đồ hay sao vậy trời? Hôm qua một bộ hôm nay lại một bộ, mà mấy bộ này hình như mắc lắm, hic cô mặc vào sao thấy tiếc vậy chèn?

Anh đưa Phong Kha xuống nhà, trước khi đi Phong Kha lại gần cô, đưa bàn tay nhỏ nhắn lên trán cô: "Đi xinh đẹp, hình như đi bị bệnh rồi nè"

Cô đưa tay lên trán mình, hình như hơi nóng thì phải, mà thôi chắc không sao đâu.

Anh thấy vậy liền nói: "Thay đồ đi, ăn sáng rồi tôi bảo người làm đưa thuốc cho cô"

"Vâng" Cô trả lời.

Phong Kha mỉm cười, bước đi theo anh xuống nhà.

Cô vội ôm túi đồ chạy vào phòng tắm, aa sắp trễ rồi. (Lo trễ chứ không lo cái chân kia bà)

Anh xuống nhà, Phong Kha ngoan ngoãn ngồi lên ghế ăn bữa sáng, còn anh thì ngồi đọc báo đợi cô xuống.

Mười lăm phút sau cô bước xuống với cái dạng khập khểnh, giúp việc vội đi lại đỡ cô, cô cảm ơn người giúp việc, không đỡ cô chắc cô ngã mất rồi.

Ngồi xuống bàn, cô cứ cúi đầu, vì giám đốc kia đang... nhìn chăm chăm cô kia. Sao cô dám ngẩng đầu đây?

Giúp việc mang bữa sáng ra, cô cứ sợ cúi đầu không dám nhúc nhích, anh thấy vậy cau mày, bộ anh đáng sợ lắm sao? Bảo cô ăn sáng chứ anh đâu có ăn thịt cô đâu?

"Ăn sáng đi" Anh nhẹ giọng nói.

Lúc này cô giật bắn người, nhưng cũng vội làm theo lời anh, ngoan ngoãn ăn sáng, cô không muốn mất việc, không muốn mất việc đâu a~.

Nhìn cô ăn như mèo con kia mà anh bật cười, thật là... anh rất giống bảo mẫu khó tính sao?

Phong Kha ngồi bên cạnh nhìn cô cũng cười, đẩy ly sữa qua cho cô nói: "Đi xinh đẹp, đi nhớ uống sữa nha"

Nghe Phong Kha nói, cô quay sang nhìn rồi trả lời: "Đi biết rồi"

Anh ngẩng người, hai người này... sao lại giống mẹ con như vậy? Ba mẹ Phong Kha anh thật sự không biết là ai, anh đã cho người đi điều tra nhưng những năm qua đều không có thông tin gì, không lẽ cô gái này là... không không phải, cô gái này còn trẻ không thể có con được.

Ăn sáng xong, tài xế đưa Phong Kha đến trường, còn cô và anh thì...

"À ừ giám đốc, tôi cảm ơn giám đốc đã giúp tôi, tôi đi làm đây ạ" Cô nói xong, lấy túi xách định chạy đi, mà quên cái chân bị trật kia, mới vừa định chạy đi thì đã ngã nhào xuống sàn.

Ui da, huhu đau quá đi, may quá sàn có trải thảm không xong cô rồi.

Anh chỉ biết lắc đầu, sao công ty anh lại có một nhân viên hậu đậu như cô chứ? Bị trật chân mà không nhớ luôn là sao?

Anh đi lại đỡ cô lên, hai mắt cô đã ươn ướt sắp khóc vì ngã đau.

"Cô đó" Anh hết lời với cô gái hậu đậu này mà.

Cô bĩu môi, huhu cô đâu có muốn đâu a~.

"Đến công ty với tôi" Anh nói nhàn nhạt xong, bẻ thẳng cô lên ra ngoài.

Cái gì? WTF? Cùng giám đốc đến công ty? Muốn cô chết với các nhân viên sao? Nhưng.. cô đây sao dám cãi lời giám đốc như anh đây?

Thấy cô im thin thít anh cũng chẳng nói gì thêm, bẻ cô ra xe và đến công ty.

Đại sảnh công ty bây giờ rất náo nhiệt, vì... giám đốc Mạc Tư đang đỡ nhân viên của phòng nhân sự Diệp Kỳ Thư vào kia. Mọi người ai nấy đều bàn tán, cô thì cảm thấy khó xử.. thôi xong, đời cô đi toi rồi, huhu.

Anh thì như chả nghe chả thấy, cứ đỡ cô vào đến khi...

"Thư Thư, cậu sao vậy?" Châu Nhi vội chạy lấy đỡ cô.

"Trật chân thôi!" Cô trả lời, đồng thời cố đẩy anh ra xa mình một chút, không lát nữa bà già trưởng phòng kia hành chết cô mất.

Châu Nhi nhìn thấy cô đang cố đẩy... giám đốc bên cạnh kia thì bất ngờ, anh cũng không muốn làm khó cô với các nhân viên khác, cô đồng nghiệp của cô ở đây rồi thì không sao, anh xong nhiệm vụ rồi, giờ đi làm việc của anh thôi.

Châu Nhi không hỏi gì nhiều, vội đỡ cô lại ghế gần đó ngồi.

"Sao chân cậu bị trật vậy?" Châu Nhi lo lắng hỏi.

"Bất cẩn ý mà" Cô mỉm cười.

"Thật là... sao hôm qua cậu không về nhà? Cậu đã ở đâu đêm qua?" Châu Nhi lại hỏi.

"À ừ.. hôm qua tớ thấy trễ quá không dám về sợ phiền mẹ nên thuê khách sạn ngủ qua đêm" Cô trả lời, nếu để Châu Nhi biết cô ở nhà giám đốc đêm qua thì có nước nhảy lầu mất.

"Vậy sao... giám đốc lúc này..." Châu Nhi mập mờ.

"Giám đốc thấy tớ đi không vững nên đỡ tớ thôi" Cô vội nói, có ai biết cô đã bị tên giám đốc đó quăng cả tấn sát khí trên xe khi đến công ty không, làm cả buổi cô sợ đến không dám ngẩng đầu lên, giám đốc đáng ghét.

Châu Nhi mập mờ nhìn cô... chà Thư Thư hôm nay cũng biết nói dối nha, nhưng rất tiếc là không qua mặt được Châu Nhi này rồi. Hự hự.

"Diệp Kỳ Thư, cô đi in vài bản này cho tôi" Tiếng bà trưởng phòng vọng ra.

Đó, đến rồi... bà ta đã không thích cô, có lẽ hồi nãy cũng thấy giám đốc kia đỡ cô nữa, thôi xong đời cô rồi... Mạc Tư giám đốc, tôi muốn giết anh!!

"Trưởng phòng, để tôi làm cho" Châu Nhi vội nói, bà già, bà định làm gì Thư Thư của tôi đây?

"Việc của cô chưa làm xong thì đừng xen vào.." Bà trưởng phòng quát.

Mọi người xung quanh cảm thấy tội cô.

"Châu Nhi.. để tớ làm.." Cô vội nói, cô không muốn Châu Nhi gặp phiền phức với bà già này đâu, bà ta đang có tình mà, cô không muốn bà ta làm gì luôn đồng nghiệp này của cô, hừ cái bà già, đợi đi bà đây sẽ trả thù.

Cô nhận lấy tập tài liệu trên tay bà ta, rồi cố đứng dậy, nhìn đôi giày cao gót, cô nản lòng bỏ chúng ta, đi chân trần tốt hơn là mang đôi giày cao gót này, không kéo ngã nữa.

Nhìn cô bước đi không vững, bà ta vui trong lòng... muốn quyền rũ giám đốc, mơ đi, ta đây đã ghét cô, giờ còn dám quyền rũ giám đốc, ta đây cho cô chết.

Châu Nhi tức giận, nhìn bà già kia đang vui trong lòng mà muốn giết người, bà già, có ngày tôi bóp chết bà mất.

...

Cô bị bà già đó hành cả ngày, cái chân bị trật mà bà ta cứ bắt cô đi, đi bà đi, cô là con người mà, đâu phải gì đâu. Và... bây giờ đã mười giờ, bà ta bắt cô giải quyết đồng tài liệu kia cho xong, sáng mai phải có.. cô đau đầu lắm rồi, nhìn đồng này... cô làm sao đây a? Giám đốc ơi, cứu tôi lần nữa đi mà.

Cô chán nản, cố đứng dậy đi lấy nước thì đầu cô cứ ong ong.. rồi trước mắt chỉ toàn là màu đen.

Mười giờ ba mươi phút.

Anh nhìn màn hình máy tính đầy mệt mỏi, đưa tay xoa huyệt thái dương, về nhà thôi, hôm nay đủ rồi.

Đứng dậy, anh lấy áo vest rồi ra khỏi phòng.

Đi ngang phòng nhân sự, anh thấy đèn sáng, giờ này còn ai trong công ty sao? Sao tăng ca đến giờ này lần vậy?

Anh bước vào, dù gì cũng trễ, nên về nhà nghỉ ngơi, mai rồi làm tiếp, anh cũng không phải là giám đốc khó tính hay gì cả.

Đi vào anh không thấy ai, kì lạ.. nhìn đồng tài liệu và máy tính thì phải còn người chứ?

Đi tiếp thêm vài bước, anh thấy cô đang nằm trên sàn bất động kia.

Anh vội chạy lại, lay cô: "Nè, Kỳ Thư, cô sao vậy?"

Sao cả người cô lạnh thế này? Anh đưa tay lên trán cô, nóng quá, hình như hồi sáng Phong Kha có nói cô bị bệnh, chết tiệt! Anh quên mất đi.

Anh vội bế cô lên, chạy ra khỏi công ty đến bệnh viện.

...

"Cô ấy không sao, chỉ làm việc quá sức và ăn uống không đầy đủ thôi, còn thiếu ngủ nữa, chân cô ấy bị trật không nên để cô ấy đi lại nhiều đấy" Bác sĩ nhìn anh nói.

Anh cúi đầu nói cảm ơn bác sĩ.

"Tôi đưa cô ấy về nhà được chứ?" ở bệnh viện không tiện cho mấy, nữ nhân viên trong công ty ai thấy thì thăm cho cô, nên đưa về nhà tốt hơn.

"À được, đợi cô ấy truyền dịch xong là được" Bác sĩ nói.

Anh gật đầu.

Bác sĩ gật đầu rồi rời đi.

Anh đi lại bên giường, kéo mền lên đắp cho cô, làm việc quá sức? Không có nha, anh có bao giờ ép nhân viên tăng ca đâu? Thường chỉ có anh thôi mà. Sao cô gái này... mà đây là lần hai anh giúp cô, cô lại gặp khó khăn trong công ty, ôi thật là...

"Ừm.. "Cô mở mắt dậy, đây là đâu? Đây không phải là công ty, cô đang ở đâu đây?"

"Cô tỉnh rồi" Anh vội nói.

"Gi.. ảm.. đốc" Cô quay sang, sao là giám đốc nữa?

"Cái gì thì nói sau, cô thấy sao rồi?" Anh lo lắng hỏi, cô gái này là đồ hậu đậu mà.

Cô lắc đầu, cô không sao, chỉ thấy hơi choáng và nhức đầu thôi.

...

Sau khi truyền dịch xong, cô rời khỏi bệnh viện.

"Giám đốc đưa tôi đi đâu vậy?" Cô ngồi trong xe vội hỏi, đừng nói nhà anh nữa nha?

"Nhà tôi" Anh trả lời.

"Không được" Cô vội nói, còn Tiểu Kha con anh? Nếu thằng bé biết cô bị như vậy nhất định sẽ lo, bây giờ đã muộn, cô không muốn làm phiền thằng bé.

Nhìn gương mặt cô kia, anh cũng hiểu, chắc là vì Phong Kha đây mà, sao cô gái này và Phong Kha mới gặp nhau lại thích nhau như vậy?

"Vậy đi đâu?" Anh hỏi.

"Nhà tôi, giám đốc đưa tôi về nhà là được, tôi cảm ơn giám đốc trước" Cô nói, nhà cô bây giờ không có ai, sáng nay mẹ cô đã nhắn tin nói là về quê rồi nên không sao.

Nhà cô? Gương mặt anh lúc này có chút tà mị.

Xe dừng trước chung cư cô ở, anh ra khỏi xe, bế cô lên mấy cái bậc thang kia, lần trước anh có đi ở đây, thang máy ở đây đang sửa chữa, lần đó làm anh leo thang bộ, mệt thật, mà không ngờ cô nhân viên vụng về này lại ở đây.

Trước nhà, cô bảo anh bỏ mình xuống, rồi tìm chìa khoá mở cửa vào.

Đang định đuổi khéo anh về, ai ngờ anh lại thân nhiên đi vào.

"Ồ giám đốc.. anh không về với con trai anh sao?" Cô vội hỏi.. không lẽ giám đốc muốn...

"Để cô một mình tôi không yên tâm, con trai tôi có quán gia lo rồi" Phong Kha là đứa bé thông minh, nên thằng bé không bao giờ làm phiền anh đâu.

Rồi, cô hiểu ý giám đốc vô duyên này luôn, mà thôi anh ở đây cũng chả sao, có hai phòng mà, còn phòng mẹ cô, cho anh ngủ cũng được.

Cô không nói gì, bước đi khó khăn vào phòng đi tắm, anh bên ngoài ngồi nhìn xung quanh, căn hộ này cũng được ấy nhỉ, mà công nhận cô nhân viên vụng về kia cũng biết trang trí nhà đấy nhỉ, trong căn nhà rất đẹp.

Hai mươi phút sau cô bước ra với bộ đồ ngủ hello kitty màu hồng và li nước trên tay.

Anh hơi ngần người... nhìn cô... sao đẹp như vậy chứ?

Cô đặt li nước xuống bàn: "Mời giám đốc uống nước"

Giám đốc à, sao giám đốc là giám đốc vậy? Giám đốc biết Diệp Kỳ Thư tôi đây rất sợ mất việc nên không dám cãi lời hay đuổi giám đốc không? Mà... giám đốc cô cũng là người tốt mà.. giúp cô những hai lần rồi.

"Cô ăn gì chưa?" Anh hỏi.

Cô lắc đầu, giờ cô cũng không muốn ăn, miệng cô giờ cũng không có khẩu vị, cô muốn ngủ.

Anh bỗng đứng dậy, hỏi: "Nhà bếp ở đâu?"

"Đi thẳng rồi quẹo phải ạ" Cô trả lời, giám đốc, anh định làm gì vậy?

Anh cởi áo vest ra, cả cavat luôn, xắn áo sơ mi lên nhìn cô nói: "Ngồi đó đợi tôi" Xong quay người bước đi về hướng bếp.

Cô không hiểu gì, anh làm gì vậy trời? Mong sao đừng đốt nhà cô nha, cô chưa muốn chết vì bị rò rỉ bình ga à nha.

Ba mươi phút sau, anh bước ra với tô cháo trên tay. Nhưng... cô đã ngủ quên trên sofa kia mất rồi.

Anh thở dài, đi lại đặt tô cháo xuống bàn, định lay cô... nhưng nhìn cô ngủ giống mèo con kia anh lại không nỡ đánh thức, nhưng.. để cô ngủ với cái bụng trống không sao? Cô đang sốt đấy.

Không chịu được, anh gọi cô dậy, đút nửa tô cháo cho cô. Vừa ăn xong, uống được một chút nước cam thì cô đã ngủ gục bên cạnh anh, anh cũng chỉ biết cạ lờ với cô, người lạ trong nhà mình mà cũng không quan tâm... mà cô mệt vậy sao? Công việc trong công ty nhiều đến mức vậy sao? Không, sáng mai anh phải tìm hiểu mới được.

Mạc Tư bế cô lên, phòng cô ở đâu nhỉ?

Sau một lúc tìm phòng cô anh cũng thấy, đặt cô lên giường, anh kéo mền lên đắp ngay ngắn cho cô, cô ngủ như chết vậy, chắc trời có sập cô cũng biết mất.

...

Sáng hôm sau.

Cô ngủ dậy, thấy đầu giường có tô cháo nóng, có mảnh giấy đi kèm "Hôm nay cho cô nghỉ một ngày, ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ đi"

Lại là giám đốc, tối qua giám đốc đã ép cô ăn hết nửa tô cháo rồi, nhà cô mà sao anh tự tiện thế? Nhưng cháo... rất ngon a~.

...

Công ty.

Anh nhìn bà già trưởng phòng đầy phần nộ, đây là nguyên nhân cô gái vụng về kia bị sốt và quá sức sao?

Nhìn bà già kia, anh lạnh lùng phán câu: "Cô.. chính thức bị đuổi việc, và.. từ nay cô sẽ không được nhận vào công ty nào khác cả"

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Đến Cùng Để Bất Vợ Yêu Về!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Bà già trưởng phòng cầm nín nhìn anh đang đầy phần nộ kia, bà ta làm gì sai sao? Sao lại bị đuổi việc, còn không được nhận ở các công ty khác chứ?

"Cô ra khỏi phòng trước khi tôi kêu bảo vệ lên" Anh lạnh lùng nói.

Bà già trưởng phòng vội chạy ra khỏi phòng, giám đốc đáng sợ quá.. đáng sợ quá.

Anh mệt mỏi dựa vào ghế, sao công ty lại nhận được loại người này chứ? Bên xét tuyển nhân viên mới thật có vấn đề, anh cần phải chỉnh đốn lại mới được, còn cô vụng về sao rồi nhỉ? Cả ngày hôm qua nghe nói cô bị trưởng phòng đó bắt làm đủ việc luôn mà, thật chứ, chưa thấy ai như cô, người lạ trong nhà ngủ như chết vậy, thua thật luôn rồi.

Thư ký lúc này bên cạnh nhìn giám đốc đang mỉm cười mà thấy lạ, ít khi giám đốc cười, thường là với Phong Kha thôi, hôm nay lại... còn nữa, giám đốc còn bảo thư ký cô đi điều tra bên phòng nhân sự tại sao nhân viên Diệp Kỳ Thư hay tăng ca, cô nhân viên đó có gì với giám đốc sao?

"Cô ra ngoài đi"Anh nói.

Thư ký gật đầu, bước ra ngoài.

Anh cứ ngồi đó cười, cứ nhớ đến cái cảnh hôm qua cô ngủ, làm anh buồn cười chết đi được mà.

--Đêm qua--

Anh bế cô lên giường, kéo mền lên đắp cho cô, nhìn cô ngủ như mèo con cảm thấy vui, lúc định đứng dậy thì bị tay cô kéo áo lại.

"Ừm.. mẹ.. Thư Thư muốn được ôm"Cô nói mớ, vì từ nhỏ cô hay thường được ôm ngủ cùng mẹ nên đây là thói quen, cô hay ngủ mớ khi bên cạnh không có ai ôm.

Ôm? Đừng xem giám đốc anh là gấu bông nha.

"Thư Thư muốn được ôm... được ôm"Cô bật cười nói, tay vẫn giữ áo anh, miệng vừa cười vừa nói, cô không khác gì kẻ say.

Thấy cô như vậy, được thôi anh đáp ứng, dù gì là cô muốn được ôm mà.

Lấy tay cô ra khỏi áo mình, anh leo lên giường, ôm cô vào lòng ngủ.

Cảm thấy hơi ấm, cô cựa quậy:"Hihi, ấm quá"

Cô tìm hơi ấm sao? Lại...

Cả đêm anh ôm cô ngủ, cô cứ ôm chặt anh, vùi đầu vào lòng anh, xem anh như là cục bông êm êm vậy. Đến sáng cũng may là anh dậy sớm, nên đã nấu cháo và rời đi, không là cô mà biết, thế giới sẽ bị khủng bố mất... nhất là giám đốc "Lợi Dụng Thời Cơ" như anh đây.

Ngồi nhớ lại mà anh cứ ngồi cười một mình, nhận ra mình bị tự kỉ và hơi kì lạ, tự dưng lại trèo lên giường cô, hay thật... bộ anh bị cô bỏ bùa hay gì sao? Mà sao... cái mùi hương trên người cô mê người như vậy chứ?

...

Giờ ăn trưa, anh định đến nhà hàng nào đó ăn, thì lại thấy cô dưới đại sảnh, ủa không phải cô nghỉ ngơi ở nhà sao? Sao lại ở đây? Còn cái cô gái bên cạnh, hình như là cô gái hôm qua, đồng nghiệp sao?

Anh đi lại, gọi cả tên lẫn họ của cô:"Diệp Kỳ Thư"

Cô nghe ai gọi giật mình, cái giọng này rất quen... hình như là của giám đốc a~.

Cô quay đầu lại, đoán không sai luôn rồi, giám đốc cái mặt đen thui luôn, ôi má ơi cô làm gì sai sao? Diệp Kỳ Thư đêm qua mầy ngủ bị mộng du làm gì giám đốc sao? Hay là.. vì cô làm trái lệnh trong tờ giấy của giám đốc ghi lúc sáng?

"Giám.. đốc, chào buổi trưa"Ôi trời, mầy bị điên sao? Buổi sáng không chào lại đi chào buổi trưa chứ? Tâm thần nặng rồi Diệp Kỳ Thư ơi.

Châu Nhi bên cạnh đang nghi ngờ.

"Cô sao..."Anh định nói sao cô không ở nhà nghỉ ngơi thì bị cô đẩy đi chỗ khác, nè nè cái chân của cô đang bị trật đấy.

"Giám đốc, anh đừng nói sao tôi không ở nhà, vì Châu Nhi đồng nghiệp tôi sẽ nghỉ mất, xin anh đấy"Cô nói nhỏ vào tai anh.

A~ anh có bạn ăn trưa rồi.

"Được thôi, nhưng cô phải đi với tôi"Anh cười tà nói.

Cô đang định nói đi đâu thì bị anh nhấc bổng lên, chân bị trật mà mang cao gót, muốn chết sao?

Anh đi lại chỗ Châu Nhi nói:"Chô tôi mượn cô Kỳ Thư đi ăn trưa nhé"

"À vâng"Châu Nhi đơ đơ trả lời, WTF cái quái gì thế?

Anh bế cô ra khỏi đại sảnh trong công ty, cô bị anh bế lên và nghe anh nói với Châu Nhi thì đã đơ như tượng. Còn mọi người trong đại sảnh đơ thành

tượng luôn rồi, giám đốc của bọn họ quá bá đạo.

Châu Nhi đứng đó suy nghĩ: Ấy da, Thù Thù, sao cậu chính phục được giám đốc mà không nói Châu Nhi tởm vậy?

#Đuổi_Đến_Cùng_Đề_Bắt_Vợ_Yêu_Về!

Author: Diệp Di Di

#Part8:

Cô bị anh đưa đi một cách thẳng thừng, cô cứ dờ như tượng để anh đưa đi, đến nhà hàng cô mới hoàn hồn lại.

"Ồ.. giám đốc." Lúc này cô mới tỉnh táo, quay sang nhìn anh nói?

"Sao?" Anh trả lời.

"Anh đưa tôi đi đâu vậy?" Cô ngu ngơ hỏi.

Anh muốn đập đầu vào cửa xe với cô, đưa đến đây mà cô hỏi đi đâu? Cô có sao không vậy?

"Đi ăn trưa chứ đi đâu?" Bỏ tay với cô nàng này luôn mà, anh đánh mở cửa xe, bước xuống xe, rồi qua mở cửa xe, đỡ cô xuống.

"Lần sau cấm cô mang giày cao gót đi làm" Anh tức giận nói, chân bị trật mà mang cao gót như vậy, cô muốn ngã sao?

Giám đốc... sao anh không buông tha tôi vậy? Sao tôi mang giày cao gót anh cũng cho mang vậy, huhu giám đốc ức hiếp nhân viên nhỏ như tôi.

Anh và cô cùng vào nhà hàng ăn trưa, đúng là giám đốc mà, ăn có bữa trưa mà có cần làm sang trọng như vậy không? Mà thôi... ăn chùa thì có sao đâu, mình cứ ăn đi cho yên đẹp thể giới.

Anh nhìn cô ăn trưa ngon lành, không quan tâm đến anh đang nhìn mình luôn, cô giống một con heo thật, heo nhỏ tham ăn nhưng... rất đáng yêu.

Cô ăn ngon lành, không quan tâm anh đang nhìn mình, cô vừa đói vừa mệt, may là bà già trưởng phòng không hiểu sao bị đuổi nên cô an toàn, hự hự ha ha, bà già có ngày bà cũng gặp quả báo, dám hành tôi và Châu Nhi à? Haha, đáng đời, tốt nhất là bà bị thất nghiệp luôn đi.

...

Ăn trưa xong anh và cô về lại công ty, cô thần nhiên về chỗ làm việc, không biết là mọi người đang nhìn mình và xôn xao bàn tán.

Châu Nhi thấy cô vội hỏi này nọ, cô ăn no nên tâm trạng rất vui vẻ, nên ngồi trả lời thần nhiên cho Châu Nhi biết, rồi cô bắt đầu công việc của mình.

...

Hai tháng sau.

Từ lúc quen giám đốc đến giờ, giám đốc và cô cũng trở nên thân thiết hơn, cô cũng không cần tăng ca vì bà già trưởng phòng kia bị anh đuổi. Phong Kha con anh cũng thích cô, cô cũng vậy, nên cô và Phong Kha trở nên thân thiết hơn.

Hôm nay không hiểu sao, Châu Nhi của cô buồn đời, rồi cô đi bar uống rượu, rồi cuộc Châu Nhi là người say khướt, cô phải đưa cô đồng nghiệp say này về nhà.

Nhưng... rồi khỏi bar đã khuya, nên taxi cũng không còn, cô đành đưa Châu Nhi say này đi trên phố vắng người này. Châu Nhi này, nhìn nhỏ con như vậy mà sao nặng quá vậy a~, cô đỡ thôi cũng muốn chết à.

Đang loạn choạng với Châu Nhi say, một chiếc xe đắt tiền nào đó dừng trước hai người, bên trong mở cửa sổ xe ra.. và là Phong Đăng... bác sĩ lần trước lúc cô bị trật chân đây mà.

Phong Đăng dĩ nhiên nhận ra cô, cô gái đầu tiên được Mạc Tư đưa đến phòng khám của anh mà.

Phong Đăng mở cửa xe ra, đi lại cô nói: "Cô đang gặp rắc rối gì à?"

"Anh bác sĩ" Cô dĩ nhiên nhận ra Phong Đăng rồi, một bác sĩ đẹp trai dịu dàng.. còn hơn là giám đốc bá đạo đáng ghét kia.

Phong Đăng nhận ra cô gái bên cạnh cô đang say khướt, vội đỡ cô gái kia giúp cô, cô gái này... uống gì mà nhiều vậy? Say đến mức như chết luôn rồi. Phong Đăng chịu thua, đành bế Châu Nhi say khướt kia lên.

"A.. anh bác sĩ" Anh bác sĩ, anh định làm gì Châu Nhi vậy?

"Tôi đưa cô ấy về nhà giúp cô thôi, nhà cô gái uống say này ở đâu?" Phong Đăng hỏi.

Cô khóc thầm trong lòng.. huhu túi xách của Châu Nhi lúc nãy bị ai đó lấy mất rồi, có về nhà cũng không thể vô, nhà cô thì... mẹ cô giờ này đã ngủ, bà hay bị đau đầu, nếu làm phiền bà sẽ dậy mất. Giờ làm sao đây?

"Cô không biết nhà bạn mình à?" Phong Đăng nhủ mày hỏi.

Cô lắc đầu: "Không phải... mà là.."

"Nếu nhà cô nàng này không được thì đưa về nhà tôi, cô nàng này đang say, như vậy cảm mất" Phong Đăng vừa nói vừa đi lại xe, đặt Châu Nhi say khướt vào.

Cô đành ngậm ngùi đi theo, đành làm phiền anh bác sĩ vậy, mà Châu Nhi chắc không giận đâu, được bác sĩ đẹp trai như vậy đưa về nhà mà.

Xe chạy đến biệt thự của Phong Đăng, Phong Đăng bế Châu Nhi say kia về phòng mình, cô ngậm ngùi đi theo, bộ bác sĩ và anh là anh em sao? Sao lần trước cô cũng bị anh bế về phòng mình, lần này lại là bác sĩ.. nhưng người nằm trên giường là Châu Nhi, nếu sáng mai Châu Nhi tỉnh lại biết mình ở nhà nam thần này chắc cuồng nhiệt bác sĩ luôn quá, Châu Nhi hay mê soái ca vậy mà.

"Cô để cô ấy ở đây cho giúp việc chăm sóc đi, tôi đưa cô về, tôi cũng đang cần đến phòng khám" Phong Đăng sau khi đắp mền cho Châu Nhi xong quay sang nói.

"Cậu ấy..." Cô lo cho Châu Nhi.

"Cô Châu Nhi kia không sao đâu" Phong Đăng nói.

Ừa? Sao bác sĩ lại biết tên Châu Nhi?

"Sao bác sĩ lại..." Cô đang định hỏi Phong Đăng sao biết tên Châu Nhi thì..

"Kỳ Thư!" Mạc Tư đâu ra bước vào phòng Phong Đăng, anh định rủ Phong Đăng đi uống rượu, sao cô lại ở đây? Đảo mắt nhìn qua, hình như đồng nghiệp Châu Nhi của cô đang say khướt kia thì phải?

"Giám đốc..." Cô bất ngờ, mẹ ơi sao giám đốc ở đây? Ở mà hình như bác sĩ và anh là bạn thì phải?

"Sao em ở đây?" Từ lúc quen cô đến giờ, anh luôn quan tâm cô, xưng hô thân thiết với cô lúc nào cũng không biết, nhưng còn cô... thì ngày nào cũng giám đốc.

"Giám đốc... tôi" Cô khó xử, nói sao bây giờ? Oa oa.

"Bạn cô ấy say, tớ giúp cô ấy thôi, giám đốc cậu đến rồi thì đưa nhân viên của mình về đi, còn cô gái say kia để cô ấy ở đây cho tớ" Phong Đăng vội nói, không kéo tên ngốc này lại hiểu lầm, bác sĩ anh nhìn ra chàng giám đốc này có tình cảm với cô nhân viên kia mà, mà chắc chưa bày tỏ đâu nhỉ?

Cô ngậm ngùi lần ba, cúi đầu, tốt nhất cho hai người đàn ông này nói chuyện với nhau tốt hơn.

Mạc Tư gạt đầu rồi không nói gì, quay sang nhìn cô nói: "Anh đưa em về"

Cô lắc đầu: "Còn Châu Nhi?" Không lẽ để Châu Nhi ở đây cùng bác sĩ? OMG, lỡ bác sĩ làm gì Châu Nhi yêu quý của cô sao?

"Để cô ấy ở đây đi, cô yên tâm, tôi và cô nàng say kia có quen biết nhau mà" Phong Đăng gian tà trả lời, lần trước oan gia ngõ hẹp, lần này thì đừng hòng, bác sĩ như anh cũng muốn trả thù đấy.

Cô chớp chớp mắt, what? Bác sĩ và Châu Nhi quen nhau sao?

"Thôi em yên tâm đi, cậu ấy không làm gì Châu Nhi của em đâu, về thôi" Mạc Tư vội nói.

Cô suy nghĩ, Châu Nhi quen biết bác sĩ chắc không sao đâu, vậy cô an tâm ra về rồi.

Cô nhìn Mạc Tư, gạt đầu đồng ý, anh mỉm cười rồi đưa cô về, còn Phong Đăng thì... nhìn Châu Nhi đang say kia đầy gian tà, cô bé, lần trước còn nợ, tôi chưa trả cho được, lần này xem ra tôi phải trả rồi nha~.

Cô cùng Mạc Tư về, trên xe cô im lặng nhìn cửa sổ. Hôm nay là ngày cô bán thân, cái ngày cô không bao giờ quên được, ngày đã lấy đi lần đầu tiên của cô.

Thấy cô im lặng, anh lên tiếng hỏi: "Sao vậy em?"

Cô hoàn hồn, vội trả lời: "À dạ không sao đâu" Sao giám đốc thân thương này luôn quan tâm cô vậy?

Anh im lặng, cô không muốn nói anh cũng không ép vậy.

Im lặng trên xe dần tan biến,anh quay sang nhìn thì thấy cô đã ngủ,cô cũng mệt rồi,đưa cô về nhà mình vậy,nhà cô bây giờ chắc còn mẹ cô đang ngủ. Không nên làm phiền bà ấy.

Xe dừng trước nhà,anh bế cô vào nhà,Phong Kha chắc thằng bé ngủ rồi nhỉ?

Đắp mền cho cô,anh nhìn cô ngủ mà mỉm cười,ghiêm đốc anh không hiểu lại cứ đi quan tâm cô nhân viên này nữa. Thật là...

Ngồi bên giường nhìn cô ngủ,anh bất giác đưa tay lên vén mái tóc cô qua một bên,cúi xuống hôn lên trán cô một nụ hôn,không hiểu hành động của mình, nhưng anh vẫn cười,cười vì sự đáng yêu này của cô.

...

Biệt thự của Phong Đăng.

Châu Nhi tỉnh lại với cái đầu rất đau,mở mắt ra...và cô phát hiện bên cạnh mình...có người đàn ông lạ.

"Áaaaaaaaaaaaaaaaa" Tiếng Châu Nhi la thất thanh. Đưa chân đá Phong Đăng bên cạnh xuống giường,bản thân lấy mền bên cạnh quấn mình lại.

Phong Đăng bị Châu Nhi đá xuống giường bừng tỉnh,ui da sao mà mạnh động thế này.

Châu Nhi ôm mình,không ngừng run rẩy:"Đừng đụng vào tôi,đừng đụng vào tôi"

Phong Đăng cau mày,anh chỉ muốn gần với cô thôi mà,sao cô lại có biểu hiện tự vệ như vậy? Thường thì những biểu hiện sợ hãi và tự vệ như vậy là...

Châu Nhi ôm mình không ngừng khóc,miệng lẩm bầm:"Tránh xa tôi ra...đừng đụng vào tôi" Như một búp bê đầy hoảng sợ.

Phong Đăng thấy không ổn vội nói:"Nè tôi chỉ đùa thôi,hai ta không có chuyện gì đâu,cô đừng có sợ"

Châu Nhi như không nghe thấy,cứ khóc,run rẩy miệng không ngừng lẩm bầm.

Phong Đăng nhìn không được, lên giường kéo Châu Nhi vào lòng nói nhỏ nhẹ:"Đừng sợ...đừng sợ,tôi không có làm gì cô"

Châu Nhi dần bình tĩnh lại,không quan tâm là ai mà khóc nức lên,khóc như một đứa trẻ bị lạc mẹ.

Phong Đăng nhận ra,không phải do trò đùa của anh,mà do cô gái này...đã từng gặp chuyện gì đó rất kinh hoàng và là nỗi ám ảnh nên mới có những biểu hiện tự vệ thế này,giống như là...nỗi sợ bị...cưỡng hiếp.

Châu Nhi khóc một hồi lại ngủ đi,bác sĩ như anh biết phẫu thuật,còn vỗ về phụ nữ thì anh thua rồi.

Đặt Châu Nhi nằm xuống,anh đưa tay lau nước mắt cô,gì mà khóc nhiều vậy? Người hay khóc là người nước sao? À mà...sao anh giải thích với cô nhân viên thân thương của giám đốc Mạc Tư đây.

...

Biệt thự Mạc Tư.

"Giám đốc..thật xin lỗi anh, đêm qua tôi lại làm phiền anh rồi...tôi xin lỗi"Cô vừa ngủ dậy thấy mình trong nhà của anh thì vội xin lỗi,cô lại làm phiền giám đốc anh rồi,huhu sao cô lại có cái tật xấu ngủ mọi lúc mọi nơi vậy? Hôm qua trên xe mới suy nghĩ có một lúc mà đã ngủ quên,huhu cô phải làm sao với cái tật ngủ này đây? Cứ như vậy chắc cô dọn đồ qua nhà anh ngủ luôn mất,huhu mẹ mà biết xong đời cô luôn,cái tật xấu ngủ quên này không bao giờ bỏ được mà.

"Kỳ Thư,không sao đâu mà"Sao cô rồi vậy? Có sao đâu,cô ngủ nhà anh anh lại thấy vui đấy,vì anh có thể...ngắm cô ngủ a~.

Cô cúi đầu xin lỗi,lần sau cô nên tự về tốt hơn,xe anh được cái ghế êm êm cứ làm cô ngủ quên mãi,đáng ghét thật!

...

Sau một hồi sáng xin lỗi,anh đưa cô về nhà thay đồ rồi đưa cô đến công ty. Việc cô đến công ty cùng giám đốc Mạc Tư đã là bình thường với mọi người,nhưng sao cô chưa thấy Châu Nhi của cô? Đừng nói còn đang ở nhà bác sĩ nha?

Anh nhận được một tin nhắn,là Phong Đăng.

[Cho tớ thay mặt xin phép giám đốc cậu cho cô nhân viên say hôm qua nghỉ một ngày,bác sĩ tớ đôi khi chơi đại,nên đã gây ra hậu quả lớn rồi,tối tớ sẽ trả nhân viên này cho công ty cậu,à chuyển lời giúp cô nhân viên cậu thích giúp tớ luôn]

Đọc xong tin nhắn Mạc Tư không khỏi buồn cười,bác sĩ Đăng cậu đã làm gì con gái nhà người ta sao?

Anh vội quay sang nói với cô là Châu Nhi không đi làm và nói lí do,cô gật đầu rồi về chỗ làm

...

Đến trưa, hôm nay Châu Nhi xinh đẹp của cô không đi làm, nên cô muốn rủ giám đốc anh đi ăn trưa.

Lên đến phòng anh, cô đang định gõ cửa vào thì nghe anh đang nói chuyện điện thoại với ai đó bên trong:

"Cậu tìm ra chưa?" Anh lạnh nhạt hỏi.

[Giám đốc, tôi tìm ra rồi] Tiếng thám tử bên đầu dây trả lời.

"Là ai?" Anh khản trương.

[Là cô gái tên Diệp Kỳ Thu, ở phòng nhân sự công ty giám đốc đấy ạ] Thám tử trả lời.

"Cái gì? Kỳ Thu?" Anh nghe lầm phải không?

Cô bên ngoài nghe thấy tên mình, vội đi vào hỏi: " Giám đốc gọi tên tôi có gì không ạ?" Cô ngây ngô hỏi, lúc này cô nghe tên cô nha.

Anh vội tắt điện thoại, cô có nghe được gì không vậy?

Anh vội đứng dậy đi lại chỗ cô: "Em tìm anh có gì không? "

"À dạ tôi muốn rủ giám đốc ăn trưa, được không ạ? " Cô nhìn anh hỏi.

"Được, đi thôi" Anh mỉm cười, rồi cùng cô đi ăn trưa. Việc đó anh tính sau, nhưng sao lại là cô chứ? Anh thật không tin nổi mà...

...

Ăn trưa xong, anh đưa cô về công ty rồi đi đâu đó, CMN anh đến gặp thám tử đó xác minh đã, nếu là cô thật... thì cũng dễ để anh tỏ tình hơn, nhưng cô.. sao lại làm nghề đó chứ?

...

Biệt thự Phong Đăng.

Châu Nhi lại ngủ dậy, nhìn xung quanh.. ơ đây là?

"Cô tỉnh rồi" Phong Đăng ngồi bên cạnh nói.

Châu Nhi lúc này giật mình, đồ đáng ghét? Sao... sao lại?

"Anh... "Châu Nhi lấp bắp.

"Có thấy đau đầu không? " Phong Đăng hỏi, đứng dậy đưa tay lên sờ trán Châu Nhi: "Hừm đỡ sốt rồi"

Châu Nhi bất ngờ. Sao cô lại ở nhà đồ đáng ghét? Còn bị sốt nữa? Mà hình như giờ... đã trưa rồi?

"Máy giờ rồi? " Châu Nhi hỏi.

"Mười hai giờ ba mươi phút" Phong Đăng trả lời.

OMG? Trễ giờ làm rồi, phải mau gọi xin nghỉ mới được. Châu Nhi loay hoay tìm điện thoại, điện thoại cô đâu? Hình như... đêm qua cô bị ai lấy túi xách, CMN chứ!

"Tôi gọi xin cho cô nghỉ rồi" Phong Đăng nhìn là hiểu Châu Nhi đang muốn làm gì, bệnh không lo đi lo công việc, đến khi hết hay gì thì mới thấy, công việc quan trọng hơn sức khỏe của cô gái này sao?

Châu Nhi bất ngờ. Sao cái tên này...

Cô bỏ mền ra, bước xuống giường định bước đi, và hình như... cô không nhớ gì lúc sáng thì phải?

Phong Đăng kéo cô lại: "Cô đi đâu vậy? "

"Về nhà" Châu Nhi cô không hiểu sao lại ở nhà tên đáng ghét này, rõ ràng hôm qua cô đi cùng Thu Thu, sao hôm nay lại ở nhà tên tâm thần này? Còn nữa.. sao Thu Thu lại giao mình khi đang say cho tên này? Lỡ... anh ta ăn trộm cô sao? Nhưng... Châu Nhi này cũng... đâu còn là xử nữ chứ.

"Cô đang bị sốt đấy, tôi đưa cô về" Hồi sáng là anh không suy nghĩ, đùa quá trớn, bây giờ để cô gái bướng bỉnh này về một mình anh đây cũng không an

tâm

Tên này... sao hôm nay tốt dữ vậy? Cô còn nhớ lần trước ở trung tâm tên thần kinh này còn ngạo mạn mà, sao hôm nay lại...bộ tên thần kinh này làm gì cô sao? Ôi mẹ ơi!

...

"Anh có chắc chính xác không? Sao lại là... cái tên Diệp Kỳ Thư? " Mạc Tư nghiêm mặt nhìn thám tử.

"Rất chắc chắn ạ, là cô Diệp Kỳ Thư" Thám tử chắc nịch trả lời.

Anh không tin vào tai mình, cô gái trong bar năm đó là cô?

Đêm đó anh đến bar uống rượu, không hiểu sao lại lên giường với ai đó, khi dậy thấy vết máu đỏ tươi trên giường, anh bắt ngờ, anh... quan hệ với ai sao? Nhưng người đâu?

Anh đã cho người tìm nữ nhân đêm đó, đã bao nhiêu năm bây giờ mới có kết quả, vậy mà... lại là cô, ông trời trớ trêu sao? Sao lại là cô chứ? Và tại sao... cô lại làm công việc đó chứ? Cô đâu phải loại con gái ham tiền, anh phải tìm cách hỏi ra lẽ mới được.

...

"Ề đáng ghét, anh tên gì vậy? " Châu Nhi vừa nhìn Phong Đằng hỏi.

"Phong Đằng, này đừng gọi tôi là đáng ghét nữa được không? Cô đã gọi gần nửa ngày rồi đó" Phong Đằng tức giận nhìn Châu Nhi, làm cái gì mà cứ gọi anh là đáng ghét mãi, anh có tên đằng hoàng mà. À... chắc là vụ ở trung tâm, ngày đó anh đang đi, trên tay cầm li cà phê chưa kịp uống thì không cẩn thận va phải Châu Nhi này, cô tức giận nói anh đi đường mà không nhìn đường, mắt để trên trán, làm váy cô bị bẩn, cái váy đó rất quan trọng với cô vậy mà hôm nay bị anh làm bẩn, cô rất tức giận, anh thấy cô mắng mình không kim được tức giận mắng lại, đến khi bạn cô, cô nhân viên yêu quý của Mạc Tư kia đi lại giảng hoà thì mới ngưng.

Châu Nhi im lặng, tên Đằng Đằng đáng ghét, anh ta không dám cho cô đi một mình, nên cứ bám theo lúc đưa cô về nhà thì mới nhận ra chìa khoá trong túi xách, và thế là khỏi vô nhà. Tên bệnh này đưa cô đi vòng vòng, nói không an tâm để cô một mình vì bệnh, nhưng cô đây đang thấy tên bệnh hoạn này đang hại chết cô, một muốn chết mà còn lôi cô đi vòng vòng hết cái thành phố à.

...

"Giám... ủa giám đốc đâu? " Cô mở cửa phòng làm việc của anh ra thì không thấy anh, giám đốc anh đi đâu rồi?

Cô bước vào, đặt tài liệu trên tay xuống bàn, không hiểu sao trợ lý của anh lại bảo cô đi đưa tài liệu này cho giám đốc, còn anh ta thì mất dạng... hình như trốn việc để hẹn hò rồi.

Cô quơ tay, lơ lửng rơi xấp tài liệu của anh trên bàn xuống đất. Cô vội cúi xuống nhặt lên thì... Diệp Kỳ Thư? Sao có lí lịch của cô? Đây là sao?

Cô tò mò mở ra xem, coi chút không sao đâu nhì.

Mở ra, cô coi thì... đọc từng chữ từng chữ...

Không... thế nào... sao giám đốc lại...?

"Kỳ Thư" Anh bước vào, thấy cô đang đứng coi cái gì đó... đó là tài liệu điều tra mà... sao cô lại.

Cô giật mình quay đầu lại: "Giám. giám đốc... "

Anh vội đi đến, lấy tài liệu trên tay cô lại: "Thư à.. "

"Giám đốc... tại sao... tại sao người đó lại là anh?" Cô lắp bắp, bao năm qua cô không biết là ai, đôi lúc cô cũng muốn biết nhưng cô không biết làm sao... vậy mà hôm nay sao lại là... anh? Người đàn ông đêm đó?

Anh đưa tay, ôm cô vào lòng nói: "Đừng quan tâm cái đó... đừng nhớ lại mấy cái kí ức đó, được không? Anh cũng không ngờ nữ nhân đêm đó là em, năm đó anh uống say nên anh không biết gì cả... anh xin lỗi, nếu như mình uống say thì không sao rồi... anh xin lỗi em"

"Giám đốc... con hai ta... chết rồi"

"Kỳ Thư... " Anh nghe cô nói mà sững người, con? Chỉ một lần mà mang thai sao? Nhưng... đã chết rồi sao?

Anh đưa tay, ôm chặt cô hơn: "Anh xin lỗi"

"Vì sức khoẻ tôi yếu, nên khi vừa sinh đứa nhỏ ra.. nó đã chết, khi mà tôi chưa kịp ẵm và nghe tiếng khóc của nó" Cô lại nói.

"Đừng nói nữa mà, em đau lắm đúng không? Anh xin lỗi, anh không biết mình vì uống say mà gây ra tội lỗi lớn này với em, anh xin lỗi"Anh ôm chặt cô hơn, đau lòng nói. Anh không ngờ lần đầu của cô lại là mình, anh không ngờ cô lại mang thai năm đó, anh lại không ngờ đứa nhỏ đã mất, và anh không ngờ... mình lại gặp cô và yêu cô như hôm nay, nỗi đau mất đứa con để cô chịu một mình, anh đúng là thằng khốn mà.

Cô im lặng, nín chặt áo anh. Tại sao là giám đốc? Tại sao giám đốc là người đàn ông đêm đó chứ? Tại sao... sau này cô phải đối diện sao đây? Cô phải làm sao đây?

Nhìn cô đang run run trong lòng, anh khẽ nói:"Khóc đi"

"Hức.. hức"Cô nín chặt áo anh, vùi đầu vào khóc. Tại sao bây giờ cô lại yếu đuối như vậy chứ? Phải rồi, năm đó cô biết con mình chết, nhưng vẫn không khóc... chỉ im lặng, để trong tâm... và đến giờ, cô lại gặp anh, biết anh là người đàn ông đêm đó, lại khóc như vậy. Tại sao, tại sao người đàn ông này làm cô yếu đuối như vậy?

...

"Anh là bác sĩ phải không? " Châu Nhi hỏi.

"À phải, có gì sao? " Phong Đăng trả lời.

"Một cô gái bị cưỡng hiếp, đã từ rất lâu, nhưng vẫn không quên được, còn nữa khi đàn ông đến gần, cô gái đó rất sợ, cô gái đó nên làm gì? " Châu Nhi hỏi. Ánh mắt vừa sợ hãi, vừa buồn... và tâm chết lặng.

"Tôi không bên chuyên khoa tâm lý, nhưng tôi nghĩ nếu có một chàng trai mang lại được cảm giác an toàn và một tình yêu thật sự thì có lẽ cô gái kia có thể quên được nỗi sợ đó"Phong Đăng nhìn Châu Nhi trả lời, có lẽ... cô gái này đang nói mình, cái biểu hiện tự vệ và sợ hãi lúc sáng có lẽ là vậy.

"Vậy à"Châu Nhi cười nhạt, tình yêu thật sự? Bảo vệ? Có sao? Sẽ đến với cô sao? Tìm đâu ra, và làm sao để vượt qua nỗi sợ hãi đó đây?

Phong Đăng bỗng kéo cô vào lòng, hỏi:"Cô gái cô nói, là cô phải không? "

Châu Nhi sững người... cô không muốn ai biết, kể cả Thư Thư, vậy tại sao tên này...

"Tôi là bác sĩ, nhìn là tôi biết, cô không giấu được đâu"Phong Đăng lại nói.

"Anh... "

"Quên nó đi, và nghĩ đến tương lai sau này đi"Phong Đăng lại nói.

Châu Nhi im lặng, tay nín chặt áo Phong Đăng khóc như một đứa trẻ, lần đầu, lần đầu có người quan tâm cô như thế này.

...

"Kỳ Thư... ngủ rồi sao? " Anh nhìn cô đang ngủ như mèo con trong lòng kia, hai mắt sưng lên vì khóc lâu, anh đau lòng đưa tay lên lau nước mắt cho cô. Hôn lên trán cô nụ hôn.

"Sau này bắt đầu lại, mình sẽ có con thôi mà"Anh khẽ nói, rồi ôm cô đi, đưa cô về nhà, cũng gần chiều rồi, hôm nay cho cô nhân viên bé bỏng này tan ca sớm vậy.

...

Phong Đăng sau khi nhờ thợ, phá ổ khoá nhà Châu Nhi ra, thì đưa Châu Nhi về nhà.

"Cô nghỉ ngơi đi, tôi về đây"Phong Đăng nói, rồi đứng dậy ra về.

"Cảm.. ơn.. anh"Châu Nhi ấp úng.

Phong Đăng mỉm cười nhìn Châu Nhi, xong nói:"Tạm biệt, mai gặp lại" rồi ra về.

Mai gặp lại? Sao mai gặp lại?

...

"Đăng à, đi uống rượu không? " Mạc Tư gọi điện thờ dài, cô vì mệt đã ngủ say, nên anh đang buồn chán đây.

[Được, bar Hắc Dạ, lát gặp] Phong Đăng trả lời.

...

Trong quán bar, tiếng nhạc ồn ào. Mạc Tư và Phong Đăng ử rượu uống rượu.

"Cô gái đêm đó là cô Kỳ Thư kia? " Phong Đăng lắc lắc li rượu hỏi.

"Ừm" Mạc Tư trả lời.

"Bạn tìm ra chưa? " Mạc Tư bỗng hỏi.

"Đã lục trong và ngoài nước, vẫn không biết là ai" Phong Đăng thở dài.

Bỗng điện thoại Phong Đăng run lên, Phong Đăng nhàm chán nghe máy.

"Alo"

[....]

"Cái gì? " Phong Đăng hét lên.

"Chuyện gì vậy? " Mạc Tư vội hỏi, sao Phong Đăng lại kích động như vậy?

Phong Đăng vội trả lời, cúp máy, rồi đứng dậy nhìn Mạc Tư nói: "Châu Nhi, bạn của Kỳ Thư bị ngã cầu thang, đang cấp cứu trong bệnh viện của ba tớ"

Mạc Tư hoảng hốt, ngã cầu thang?

Cả hai vội rời khỏi bar, đến bệnh viện Phong Giang. Bệnh viện của nhà họ Phong, Phong gia.

...

Kỳ Thư ngủ dậy, biết mình đang ở nhà anh, gọi điện thoại hỏi: "Giám đốc... anh đâu rồi? "

[Em dậy rồi sao? Kỳ Thư, Châu Nhi đồng nghiệp của em bị ngã cầu thang, cô ấy đang cấp cứu ở bệnh viện Phong Giang đây] Tiếng Mạc Tư bên kia vội nói.

Kỳ Thư nghe xong vội cúp máy, không quan tâm mình ra sao vội chạy đến bệnh viện theo lời anh nói.

...

"Châu Nhi sao rồi anh? " Kỳ Thư vừa thở vừa nói, cô chạy nhanh nhất để đến đây, sao Châu Nhi lại bị ngã cầu thang chứ?

"Cô ấy còn đang cấp cứu" Mạc Tư nói, rồi đỡ cô ngồi xuống, có vẻ cô rất lo lắng, nên chạy đến đây.

Phong Đăng bên ngoài lo lắng, không hiểu sao anh lại lo lắng cho Châu Nhi kia. Nghe hàng xóm của Châu Nhi nói là nghe mùi khét bên nhà Châu Nhi, rồi có khói nên họ vội chạy qua. Thì thấy trong bếp đã cháy, còn Châu Nhi bị ngã cầu thang tay vẫn cầm điện thoại... và hiện số Phong Đăng, có vẻ như Châu Nhi muốn gọi anh. Hàng xóm nghĩ Châu Nhi và Phong Đăng anh quen nhau, nên dùng điện thoại gọi anh báo tin nói Châu Nhi bị ngã cầu thang. Còn trong bếp cũng may, Châu Nhi đang hâm nóng đồ ăn lúc sáng anh mua đưa cho trước khi về, hình như không tắt bếp nên cháy, cũng may là cháy nhỏ và dùng bình cứu hỏa dập lửa kịp thời, không thì...

Kỳ Thư ngồi lo lắng cho Châu Nhi, sao lại ngã cầu thang? Châu Nhi của cô trước giờ rất cẩn thận mà.

Y tá cứ ra rồi vào. Nhìn thấy Phong Đăng thì hết hồn, là con trai của viện trưởng mà. Y tá cô nghe nói là Phong Đăng thiếu gia là con trai của viện trưởng bệnh viện này, vì không muốn mình đi lên vì cha và gia đình nên thiếu gia đã tự ra ngoài tự lập, tự mở phòng khám, và dĩ nhiên với khả năng của thiếu gia Phong Đăng thì phòng khám đã có rất nhiều bệnh nhân, vì thiếu gia là bác sĩ nổi tiếng thêm rất tốt bụng.

...

Hai giờ sau.

Bác sĩ đầy mệt mỏi và bước ra, Phong Đăng vội trao đổi với bác sĩ cấp cứu cho Châu Nhi. Kỳ Thư bên cạnh lo lắng không ngừng, Mạc Tư nắm tay cô, nói không sao đâu.

Sau khi trao đổi với bác sĩ. Phong Đăng không tin là... Châu Nhi có vấn đề về tâm lý, và Châu Nhi đã đến đây tìm bác sĩ tư vấn vài lần. Đôi khi còn nhập viện do làm những điều dại dột, và đã nhập viện tâm thần do.... thần kinh không ổn định.

Phong Đăng hít một hơi thật sâu, nhìn Kỳ Thư và Mạc Tư kia nói.

Kỳ Thư nghe xong không tin nổi, sao... sao Châu Nhi lại vậy chứ? Sao lại vậy?

Mạc Tư cũng không tin, bình thường thấy Châu Nhi rất năng động và vui vẻ mà... sao lại...?

...

Ngồi bên giường, Phong Đăng nhìn Châu Nhi đang hôn mê kia, bác sĩ nói Châu Nhi mất máu nhiều nên hôn mê, Phong Đăng không hiểu sao lo lắng cho gái này, thật kì lạ mà.

Anh kéo mền lên, đắp cho Châu Nhi, để tay cô vào trong mền, đưa tay vén mái tóc cô.

Bỗng điện thoại anh rung, tin nhắn của tên điều tra kia, lần này đừng nói tìm không ra nha?

[Ông chủ, đã có thông tin rồi ạ, tôi đã gửi tài liệu đến nhà ông, mời ông xem] Tin nhắn của tên điều tra gửi Phong Đăng.

Phong Đăng trả lời rồi bỏ điện thoại vào túi, tài liệu chuyển đến nhà, anh nên đi lấy và đưa quay về bệnh viện vậy.

Anh cặn dặn y tá vài điều rồi về, còn Kỳ Thư và Mạc Tư đã về trước, do Kỳ Thư không tin nổi, ngồi bên giường nắm tay Châu Nhi khóc đến thiếp đi, Mạc Tư đành đưa về nhà.

...

"Châu Nhi từng nhập viện tâm thần sao?" Kỳ Thư ngồi như mất hồn cứ hỏi Mạc Tư, Châu Nhi của cô sao lại... cô luôn thấy một Châu Nhi vui vẻ hoạt bát mà.

"Lí do cô ấy nhập viện tâm thần anh sẽ cho người điều tra, ngoan em nghỉ ngơi đi, bây giờ chỉ mới bốn giờ sáng thôi, ngủ đi" Mạc Tư ôm cô vào lòng vỗ về, cô ngủ dậy lại cứ hỏi về Châu Nhi, làm anh sợ chết được, có phải... khi đứa con của cô và anh chết, cô cũng như vậy không? Nhưng thám tử không có gửi tư liệu về bệnh, cũng không điều tra ra cô có bị gì không.

Nỗi đau cô mất con, giống như một con dao đầu sâu vào tim cô vậy, cô đã từng sống một mình thời gian, đã từng ôm chiếc gối lẩm bầm một mình, còn bây giờ... cô nghe Châu Nhi bị vậy, cô sợ, sợ mất đi những người mình yêu thương, sợ họ biến mất.

Cô trong lòng anh, sợ... cô rất sợ.

Anh cảm thấy cô run rẩy, ôm cô chặt hơn. Tại sao cô lại có biểu hiện như vậy chứ?

Một hồi, cô cũng ngủ lại, anh thật sự đau lòng khi nhìn thấy cô đầy sợ hãi như vậy, nếu cô không biết, anh cũng không nói sẽ tốt hơn, vì đêm đó có thể là ác mộng với đời cô, anh lại.. làm cô nhớ đến nó, nhớ đến đêm đó rồi nhớ lại nỗi đau mất con.

...

Sáng.

Sáu giờ sáng.

Biệt thự Phong Đăng.

Trong căn phòng của Phong đăng, đồ vật bị đập vỡ, căn phòng đầy bừa bộn kia. Còn Phong Đăng, anh không khác gì người điên, cầm tài liệu và bệnh án của Châu Nhi... ông trời nó trở trêu thật mà. Trở trêu thật mà, tại sao, tại sao chứ? Mẹ anh đã bỏ anh đi, tại sao cả... cũng bỏ anh đi chứ? Tại sao? Cuộc đời Phong Đăng anh làm gì sai sao?

Mạc Tư đến tìm Phong Đăng để hỏi về Châu Nhi giúp cô, khi vừa đến thì giúp việc vội chạy lại, nói anh lên xem Phong Đăng ra sao, vì cả đêm Phong Đăng cứ điên cuồng đập phá đồ đạc rồi cười lớn như người điên.

Mạc Tư biết được, vội đi đến phòng Phong Đăng. Mở cửa ra, căn phòng không khác gì chiến trường, gì đây? Phong Đăng có bao giờ như vậy đâu? Sao lại?

Mạc Tư vội đi lại chỗ Phong Đăng đang ngồi bệch kia, trên tay còn cầm cái gì đó. Anh vội lay Phong Đăng "Cậu sao vậy? Có chuyện gì sao? "

Phong Đăng đưa xấp giấy mình cầm cho Mạc Tư, Mạc Tư cầm lên xem... không thể nào? Sao có thể? Tại sao? Ông trời lại trêu bọn họ như vậy?

"Đây... "Mạc Tư nhìn Phong Đăng.

"Bây giờ, tớ nên làm gì đây? "Phong Đăng ngẩn đầu nhìn trần nhà hỏi, anh nên làm gì? Làm gì đây?

"Bình tĩnh đi Đăng à" Mạc Tư khuyên nhủ.

Phong Đăng im lặng. Anh.. nên làm sao đối mặt đây?

Giúp việc lúc này sợ sợ bước vào, nói bệnh viện báo tin cô gái tên Châu Nhi đã tỉnh.

Phong Đăng nghe xong, vội đứng dậy chạy đi, không quan tâm bộ dạng mình thế nào. Mạc Tư đứng đó lắc đầu rồi đi theo Phong Đăng đến bệnh viện.

Phong Đăng đến bệnh viện, thấy Châu Nhi đã tỉnh, không kìm được đi lại ôm Châu Nhi. Kỳ Thư bên cạnh không hiểu gì. Mặc Tư lúc này cũng đi đến. Nói Kỳ Thư ra ngoài để lại không gian cho họ đi.

Châu Nhi bất ngờ với Phong Đăng, sao lại ôm cô vậy?

"Anh.. sao vậy? "Châu Nhi yếu ớt hỏi.

"Để anh ôm em đi"Phong Đăng nói nhỏ.

Châu Nhi không hiểu gì, nhưng vẫn để anh ôm, anh có lẽ bị gì đó.

Châu Nhi... sau này anh sẽ nói cho em biết mọi chuyện nhưng không phải là... bây giờ.

...

Hai tháng sau.

Từ lúc đó, Kỳ Thư và Mặc Tư một cặp, còn hai người kia cũng vậy. Còn chuyện của Phong Đăng về Châu Nhi, anh định sẽ đợi khi Châu Nhi và mình tiến xa hơn, anh sẽ nói hết mọi chuyện.

Đạo này Mặc Tư cứ tránh mặt Kỳ Thư cô, hôm nay còn có những tin nhắn nói chia tay, hai ta không hợp nhau gì đó. Cô tưởng anh đùa nên xem như tin nhắn rác.

Hai ngày cô ốm, nên không đến công ty. Sau khi khỏe lại, thì cô đi làm, muốn đến tìm anh hỏi mấy cái tin nhắn... ai dè vừa mở cửa ra, thấy anh đang ôm hôn một cô gái.

Cô không tin vào mắt mình, thấy anh đang ôm hôn người con gái kia. Bật khóc co chạy ra khỏi công ty.

Anh nghe tiếng động, bỏ Mặc Vi ra.

"Em làm gì vậy Mặc Vi? "Anh tức giận, con bé này tự dưng...

"Thành công"Mặc Vi vui vẻ.

"Cái gì? "Anh cau mày.

"Đuổi cô gái kia thành công"Mặc Vi tự hào.

Cô gái? Cô sao?

"Em.. "Mặc Tư tức giận.

Mặc Vi thân nhiên đến với anh hai cô vì tiền, Mặc Vi này đuổi hết.

"Em hại chết anh rồi"Mặc Tư rồi bời rồi chạy đi, chắc chắn lúc này là cô rồi.

Thấy anh trai hốt hoảng, Mặc Vi thắc mắc, cô đã gây chuyện lớn sao?

Mặc Vi là em gái của Mặc Tư, vừa đi Pháp về. Nghe anh hai mình có quen một cô gái, cô nghĩ đến với anh hai vì tiền, nên mấy hôm nay đã bày trò, và dĩ nhiên hôm nay cũng vậy... mà hình như, Mặc Vi cô vừa gây chuyện lớn thì phải? Cô gái kia là ai? Tại sao làm anh hai lo lắng như vậy?

...

Anh đuổi theo. Nhưng không biết cô đi đâu, chết tiệt! Mặc Vi em hại chết anh hai em rồi. Kỳ Thư em ở đâu? Nghe anh giải thích đi.

...

Phong Đăng và Châu Nhi đang đi dạo. Châu Nhi đang định hỏi Phong Đăng cái ôm lúc ở bệnh viện đó. Chưa kịp hỏi thì điện thoại Phong Đăng reo lên.

"Gì vậy Tư? "Phong Đăng bắt máy.

[Cậu và Châu Nhi có thấy Kỳ Thư không?] Tiếng hấp tấp của Mặc Tư bên đầu dây.

"Không, không thấy"Phong Đăng trả lời.

[Chết tiệt] Mặc Tư tức giận cúp máy.

Châu Nhi nghe tiếng Mạc Tư, hỏi: "Có gì sao anh? "

"Anh không biết.. hình như có chuyện gì xảy ra với Tư và Kỳ Thư" Phong Đăng trả lời, không lẽ Mạc Tư lẳng nhẩn hay sao?

Châu Nhi cảm thấy bất an, vội kéo Phong Đăng đi tìm Kỳ Thư.

...

Kỳ Thư lang thang trên phố, nhớ lại anh ôm người con gái khác ôm hôn nhau, cuối cùng... cô cũng chỉ là con điểm thôi, ha ha, mày ngốc quá, anh ta xem mày là con điểm thôi, có yêu mày đâu. Mày ngốc quá rồi Thư ạ.

...

Anh chạy đến nhà cô, mẹ cô nói cô chưa về. Anh bắt lức lái xe đi khắp nơi tìm cô.

...

Châu Nhi và Phong Đăng cũng đi tìm cô, trời đã đổ mưa lúc nào không hay.

...

Hai giờ sáng,

Cô về nhà với bộ dạng ướt sũng, mẹ cô thấy mà giật mình.

"Thư, con sao vậy? "Bà đỡ cô lo lắng hỏi.

"Mẹ, con muốn rời khỏi đây, mình đi nhanh đi mẹ"

...

"Vẫn chưa tìm được? "Anh nhìn đám người hỏi.

"Dạ.. vẫn chưa" Đám người run rẩy.

"Đi tìm cô ấy cho tôi"Anh đập bàn quát.

Phong Kha lúc này đi vào.

"Baba, baba sao vậy? "Phong Kha ngây ngô hỏi.

Anh ôm thằng bé:"Không có gì đâu, con đi ngủ đi"

"Ba, ba ru con ngủ đi"Phong Kha nói, nãy cậu nghe tiếng baba quát nên mới giật mình dậy.

Anh ôm thằng bé về phòng, ru ngủ.

Ru ngủ thằng bé xong, anh qua phòng Mạc Vi đang ăn năng hổi lổi kia.

"Anh hai... em xin lỗi" Mạc Vi, mày ngốc quá, mày gây chuyện lớn rồi.

"Em tốt nhất ở yên trong phòng đi"Anh lạnh lùng.

...

Sáng,

Tám giờ.

Cô kéo vali, nhìn xung quanh và nói:"Tạm biệt"

...

Một năm sau.

"Tiểu Vy, đừng chạy mà" Cô vừa chạy theo một cô bé vừa nói.

Tiểu Vy nghe tiếng mẹ, quay đầu lại, chạy đến ôm chầm cô.

"Mama, Tiểu Vy thích ôm mama như vậy lắm"Tiểu Vy nũng nịu.

"Con bé này, chỉ giỏi mấy chiêu trò này"Cô nói, đây là con gái của cô... và là con gái của anh, Mạc Tư. Nếu anh biết cũng không ngờ nhỉ nhưng có lẽ bây giờ anh không nhớ cô đâu, anh có gia đình rồi nhỉ?

...

"Baba, đi xinh đẹp vẫn chưa tìm được sao? "Phong Kha nhìn anh hỏi.

"Baba xin lỗi, baba vẫn chưa tìm được đi ấy"Anh gục đầu xuống vai Phong Kha.

"Baba, baba yêu đi ấy như vậy, nhất định baba tìm được đi ấy thôi"Phong Kha vỗ vỗ.

Anh ôm Phong Kha. Một năm rồi, Kỳ Thư em đang ở đâu? Tại sao em không nghe anh giải thích chứ?

...

"Mama, mình sẽ về nước, nơi mà mama từ sống sao? "Tiểu Vy trên máy bay nhìn cô hỏi.

"Đúng vậy"Cô mỉm cười, cô đưa Tiểu Vy về đây là để gặp một người.

...

"Vũ Thiên"Cô dắt tay Tiểu Vy đi lại người đàn ông đang đợi kia.

"Kỳ Thư"Vũ Thiên vui mừng.

"Lâu rồi không gặp"Cô mỉm cười.

"Em sao rồi? Còn Tiểu Vy, bé con có ngoan không? "Vũ Thiên hỏi.

"Chú Thiên"Tiểu Vy đưa hai tay lên, ý muốn nói bé con bé.

Vũ Thiên hiểu ý, cúi xuống bế con bé lên.

"Đi thôi em"Vũ Thiên nói.

Cô vui vẻ bước theo.

...

"Châu Nhi, người của anh nói, Kỳ Thư... ở sân bay"Phong Đăng nói.

"Cái gì? "Châu Nhi hét lên.

"Và cô ấy đi cùng một người đàn ông, có thêm.. một cô bé"Phong Đăng áp ứng. Châu Nhi, em đáng sợ quá.

Châu Nhi đang định nói thì điện thoại reo lên, số lạ.

"Alo"Châu Nhi bắt máy.

[Châu Nhi] Tiếng Kỳ Thư bên đầu dây.

"Thư Thư? "Châu Nhi bất ngờ.

[Tớ đây, cậu có bận gì không? Ta gặp nhau chứ? Tớ nhớ cậu quá]

"Không, không bận, hẹn ở quán cafe lúc trước, lát gặp lại"

[Được] Trả lời xong, cô cúp máy.

"Kỳ Thư gọi? "Phong Đăng cau mày.

"Phải"Châu Nhi gật đầu.

"Ừ... cậu ấy... "

"Đề em gặp cậu ấy đã, còn về Mạc Tư, từ từ nói... không anh ta sẽ làm cậu ấy sợ mất"

Diệp Kỳ Thư, cậu giỏi lắm, bỏ tớ đi một năm trời, xem tớ xử cậu thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Đến Cùng Để Bắt Vợ Yêu Về!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Cô dẫn Tiểu Vy đến gặp Châu Nhi ngay quán cà phê lúc trước bọn họ hay gặp nhau đi chơi.

Châu Nhi bất ngờ khi thấy cô và Tiểu Vy... con gái? Thư Thư đã kết hôn rồi sao?

Cả ba ngồi xuống, cô nhìn Châu Nhi đang ngơ ngác kia.

"Cậu tò mò đúng không? Con bé là con gái của tớ và anh ta" Cô nói.

Tiểu Vy thì cứ chơi với con búp bê trong tay, không để ý cô nói.

Châu Nhi bất ngờ... con? Cái quái gì vậy?

Cô nhìn Châu Nhi, thở dài nói hết mọi chuyện.

Năm đó cô qua Mỹ cùng mẹ. Vì mới qua Mỹ nên cô rất khó khăn về tiền bạc. Cũng may cô còn một ít tiền để dành nên thuê được một căn nhà. Cô dần đi làm thêm ở nhà hàng để kiếm tiền lo trước cho cuộc sống rồi tính sau.

Một lần Tiểu Vy đi lạc, cô gặp được con bé thì đã rất mến con bé, từ lúc đó cô và con bé dần thân hơn.

Cô được biết Tiểu Vy được một gia đình giàu có nhận nuôi, khi mới sinh con bé đã bị bỏ trước cửa nhà họ, nên họ đã nhận nuôi con bé. Vì ông bà ngoại nuôi của Tiểu Vy nói muốn cho Tiểu Vy ở cùng mình, nên đã đưa Tiểu Vy sang Mỹ sinh sống.

Một lần cô tắm cùng con bé, cô phát hiện Tiểu Vy có cái vết bớt sau cổ. Nó.. giống cô.

Cô dần nhớ lại, cô dị ứng dầu tây, con bé cũng vậy, thêm nữa Tiểu Vy lại rất giống cô, lại là con nuôi nên... cô quyết định đi xét nghiệm... liệu thử vậy, cô còn hi vọng con mình còn sống.

Ai ngờ, như cô nghĩ, Tiểu Vy là con gái của cô, cô không tin nổi, về nhà hỏi mẹ cô rốt cuộc là sao?

Mẹ cô biết, đành nói hết. Năm đó là bà bế đứa nhỏ đi, vì không muốn cô nuôi con một mình không muốn cô cực khổ nên...

Cô không tin mẹ mình lại làm vậy, nhưng cô cũng không trách bà được, vì bà chỉ muốn tốt cho cô thôi mà.

Cô nhận lại Tiểu Vy, tuy lúc đầu con bé bỡ ngỡ, nhưng sau này Tiểu Vy đã chấp nhận cô, và đến bây giờ đây.

Châu Nhi nghe mà thấy thương cho cô bạn của mình, xa con cuối cùng cô cũng được đoàn tụ rồi, còn Châu Nhi cô thì...

"Cậu định sao? Không để con bé nhận Mạc Tư sao?" Châu Nhi vội hỏi, nếu có con rồi thì đến với nhau kết hôn là vừa rồi.

"Nhận? Anh ta đã có người khác, cần gì Tiểu Vy? Nói con của anh ta và tớ còn sống thì anh ta chắc cũng không tin" Cô nói.

"Nhưng..."

"Anh tin" Mạc Tư đâu ra bước lại, dáng vẻ vẫn phong độ và lạnh lùng.

Cô bất ngờ.

"Cậu báo cho anh ta?" Cô nhìn Châu Nhi.

Châu Nhi lắc đầu... làm gì có? Đành, anh ấy rồi.

"Anh tin.. tin hết mọi chuyện" Mạc Tư nói, đi lại gần cô.

Cô không nhìn anh, ôm Tiểu Vy.

"Mama"Tiểu Vy lên tiếng, mama sao vậy?

"Mình đi thôi con"Cô ôn Tiểu Vy đứng dậy.

"Thư à.. nghe anh nói được không? "Mạc Tư cố giải thích.

Cô không nói gì, đẩy anh ra rồi ôm Tiểu Vy bước đi.. nhưng lại bị anh giữ lại.

"Tôi nói buồn"Cô tức giận. Tên khốn này.. CMN chứ.

"Nghe anh nói, được không? "Mạc Tư cố giải thích.

"Chú ơi, chú làm gì mẹ con mà mẹ con giận vậy? "Tiểu Vy ngây ngô hỏi.

"Em xin lỗi"Mạc Vi bước vào.

Cô ngăn người, là cô gái anh năm đó ôm hôn trong phòng làm việc mà.

"Mấy người đủ chưa? Xem tôi là con rôi à? "Cô quát lên.

"Em là em gái anh ấy"Mạc Vi vội nói.

Em gái? Lừa người.

"Các người cũng biết nói dối tài nhĩ? "Cô mỉa mai.

"Anh... "Mạc Tư khó xử.

"Mạc Vi là em gái cậu ấy"Châu Nhi đứng lên nói.. nãy giờ cô mới để ý, trong tiệm cà phê ngoài bọn họ ra thì chỉ có phục vụ, còn khách thì không có... Mạc Tư tên này chắc đã bao cả quán này rồi.

"Châu Nhi"Cô bất ngờ, em gái sao?

Cô bỏ Tiểu Vy xuống, Tiểu Vy không hiểu gì, nín váy đứng sau cô, ngây ngô nhìn anh.

Cô hít thật sâu, quay lại nhìn anh.

Anh nhìn cô, cô gái đáng ghét bỏ anh đi đã một năm rồi.

Mạc Vi đi lại, cúi đầu nói xin lỗi, nói rằng năm đoạ hiểu lầm cô đến với anh hai là tiền nên mới cố ý làm vậy.

Cô nghe Mạc Vi nói... tiền? Nhìn cô giống kẻ ham tiền lắm sao?

Anh ôm cô vào lòng, khẽ nói:"Anh xin lỗi... tha thứ cho anh được không? "

Cô dùng lực đẩy anh ra.

"Muốn tôi tha thứ, không dễ vậy"Nói rồi cô cúi xuống ôm Tiểu Vy rồi đi, nhìn mặt anh, cô sợ cô sẽ đánh anh chết mất.

Châu Nhi muốn giữ cô lại, nhưng bị anh ngăn cản.

"Để cô ấy đi đi, cô ấy cần thời gian chấp nhận"Anh thờ dãi.

Châu Nhi im lặng, Thư Thư à, cậu cứng đầu quá rồi, thời gian qua Mạc Tư anh ta cũng vì cậu, tìm, đau, nhớ, yêu cậu mà... sao cậu không hiểu cho anh ta chứ?

Anh mệt mỏi ngồi xuống, anh thất bại rồi... con gái anh, cô... làm sao để họ về bên anh đây?

...

"Mama, sao mama khóc? "Tiểu Vy ôm gấu bông vào phòng, nhìn cô hỏi.

Cô vội lau nước mắt đi.

"Không có gì đâu, con chưa ngủ sao? "Cô hỏi.

Tiểu Vy lắc đầu, chui vào lòng cô nũng nịu.

"Mama, chú hồi sáng là baba phải không? "Tiểu Vy ngây ngô hỏi.

Cô khựng lại, cô nên nói sao đây?

"Mama... "

"Mama không muốn nói cũng không sao đâu mà, mama ôm Tiểu Vy ngủ được không? "Tiểu Vy lại nói.

Cô gật đầu, ôm Tiểu Vy nằm xuống, vỗ về con bé.

Bên ngoài cửa căn hộ là Mạc Tư, anh đã ngồi đó lâu rồi... anh muốn bên cô, tuy chỉ là cách nhau bằng cánh cửa này.

...

"Úm... "Mạc Tư mở mắt ra, đây là...

"Anh tỉnh rồi"Giọng cô bên cạnh vang lên, cô lấy khăn ướt lau mồ hôi cho anh.

"Thư... anh"Anh bắt ngờ, không phải anh ở ngoài cửa nhà của cô sao? Sao lại...

"Anh bị sốt ở ngoài cửa nên tôi đưa anh vào, trời lạnh anh không về nhà ngồi ngoài cửa nhà tôi làm gì vậy? "Cô mắng, giận nhưng lòng đau xót. Cô ngủ không được muốn đi dạo thì vừa mở cửa ra, thấy anh gục bên cửa, cúi xuống lay anh thì anh bất động, đưa tay lên trán anh mới biết anh sốt, nên liền đỡ anh vào nhà, đỡ cái thân hình to lớn này của anh vào nhà làm cô mệt muốn chết, cô đâu có to lớn hay khoẻ gì đâu.

Cả đêm cô chăm sóc cho anh, anh bị sốt cao. Giờ cô mới nhận ra... anh tiểu tuy rất nhiều, không là Tổng Giám Đốc Mạc Tư cô quen lúc trước, một năm qua anh sống sao vậy? Nhìn anh rất gầy đi, gương mặt cũng không có chút sắc gì.

"Anh xin lỗi đã làm phiền anh"Chắc mấy ngày qua do anh không ăn uống nhiều nên mới vậy, anh chỉ muốn xem cô và con gái mình thế nào thôi, ai ngờ.

"Đừng nói nữa, ăn chút cháo đi"Cô nhẹ nhàng nói, bụng cô chao bành bên cạnh rồi đứt cho anh ăn.

Ăn được nửa tô anh không muốn ăn nữa. Cô đành cho anh uống thuốc.

"Nghỉ ngơi đi, bây giờ mới năm giờ sáng thôi, tôi ra sofa ngủ"Cô nói rồi đứng dậy, định bước đi thì anh bị anh giữ lại, kéo lên giường ôm vào lòng.

"Cho anh ôm em một chút được không? "Anh khẽ nói.

Cô im lặng để anh ôm, cô mệt cả đêm không còn chút sức nào để cãi với anh rồi.

Anh ôm chặt cô, anh sợ cô đi, sợ cô bỏ anh nữa, anh sợ lắm. vì anh yêu cô rất nhiều.

Lát sau, anh buông cô ra, nhận ra cô đã ngủ, anh mỉm cười rồi để cô nằm xuống, đắp mền ngay ngắn lại, cúi xuống hôn lên trán cô một nụ hôn.

"Anh yêu em"Anh khẽ nói, rồi quay người lấy áo vest rồi đi anh không muốn làm cô ghét mình thêm, anh nên đợi cô tha tha thứ và chấp nhận mình.

...

"Mama, mama ơi"Tiểu Vy lay cô.

"Ồ... "Cô giật mình dậy, cô ngủ bao lâu rồi?

Ồ mà... hình như cô ngủ trên giường? Anh rời đi rồi sao? Hừm.. cũng tốt khỏi tốn công cô đuổi, nhưng sao lòng cô nó khó chịu như vậy?

"Mama, mama không khoẻ sao? " Tiểu Vy lo lắng..

"Mama không sao"Cô trả lời rồi quay sang nhìn đồng hồ, chín giờ rồi, ời trời đất.

"Mama xin lỗi mama đi nấu bữa sáng cho con liền"Cô háp tấp, ời cô ngủ quên mất đi.

"Không sao đâu mama, chú hồi hôm qua có đem bữa sáng đến, con và chú ấy ăn sáng cùng nhau rồi"Tiểu Vy nói.

Anh biết cô sẽ dậy trễ nên mang bữa sáng sao?

....

"Kỳ Thư... con bé... "Mẹ cô nhìn Mạc Tư khó nói,bà đáng ra đang ở Mỹ,nhưng vì cô nên bay về đây.

"Bác gái, Kỳ Thư sao bác? "Anh lo lắng, anh vừa đến công ty thì nghe thư ký nói mẹ cô đến tìm anh.

"Đưa con của nó và con còn sống... bác xin lỗi vì làm như vậy, nhưng.. bác xin con, hãy chấp nhận và kết hôn với con bé, con bé không thể một mình như vậy được, tương lai của nó sẽ... "Mẹ cô cầu xin, bà lo lắng cho cô, có con như vậy... thì anh cưới cô đây. Bà không thể nhìn con gái mình một mình nuôi con như vậy được.

"Bác yên tâm, con yêu cô ấy, con sẽ cưới cô ấy về làm vợ"Anh chắc nịch, ngoài cô anh sẽ không kết hôn với ai cả.

Bà vui mừng.

"Cảm ơn con"

...

Pính poong pính poong.

"Ra liền"Cô nghe tiếng chuông cửa, vội rửa tay đi ra mở cửa.

Mở cửa ra, đập vào mắt cô là anh.

"Anh... đến đâu làm gì? "Cô nhìn thấy anh là bức rối.

"Đến thăm em và con"Anh trả lời, con heo con này đang giận anh kia.

"Không thăm gì cả về đi"Cô tức giận.

"Chú.... a không baba"Tiểu Vy bên trong chạy ra, thấy anh liền ôm chầm anh.

Anh cúi xuống bế Tiểu Vy lên, nhìn cô nói"Nhưng con bé muốn anh kia"

Cô tức giận bỏ đi vào bếp, CMN tên đáng ghét, tôi ghét anh Mạc Tư aaaaaaaa~.

Cô hầm hực trong bếp, đợi khi Tiểu Vy vào phòng ngủ thì cô đi ra, nói:

"Nếu anh còn đến đây, tôi lập tức về Mỹ"Cô nói, cái đồ hắc ám aaa.

"Được, em đi đi, nhưng sẽ đuổi đến cùng để bắt em về, em cứ đi"Anh tà mị nói, cái này là Đuổi Đến Cùng Để Bắt Vợ Yêu Về.

"Anh... "Cô tức giận.

Anh đứng dậy, đề cô xuống sofa, cúi xuống hôn cô, cách là heo con không giận là ăn cô.

Cô bị anh hôn, mềm nhũn cả người.

"Anh... anh muốn gì... "

"Muốn em"Anh nói.

"Không được, đây là phòng khách đó"Cô cự quấy.

Anh cười tà:"Vào phòng vậy"

Anh ôm cô vào phòng, để cô nằm lên giường, cúi xuống hôn cô tới tấp, mặc cô cự tuyệt.

Làm con heo con mềm nhũn này rồi, anh coi hết đồ của cả hai ra.

Cô ngượng ngạo, đưa hai tay che những gì cần che. A tên khốn, rõ ràng cô đang giận mà sao lại ra như vậy?

Sau đó.... (Không có sau đó nữa, AD đi ra ngoài, coi anime, vì AD chưa 18, AD mới 13 không nên.... bậy bạ hai anh chị a~)

Sau khi bị anh ăn trọn, cô mệt mỏi ngủ thiếp đi, ôm cô bên cạnh, anh mỉm cười, tốt nhất là làm cô mang thai, lúc đó cô sẽ đồng ý cưới anh thôi.

Cô ngủ đến tối, hạ thân đau ê ẩm, tên đáng ghét đáng ghét aaaaaa.

Cô mệt mỏi ôm đồ vào phòng tắm, ngâm mình trong nước ấm. Như vậy đỡ đau hơn... tên khốn Mạc Tư, đau chết đi được mà.

Cô tắm xong bước ra, thấy Phong Kha đang ngồi chơi với Tiểu Vy..

"Tiểu Kha"Cô bất ngờ, anh đưa thằng bé đến sao?

"Dì xinh đẹp"Phong Kha nhìn cô cười.

"Anh đưa thằng bé đến, không phiền chứ"Anh đầu ra đi vào nói.

"Anh thì phiền nhưng Tiểu Kha thì không"Xong cô đi lại chỗ Phong Kha, thằng bé này cô nhớ chết được.

Anh bị cô nói, tui thân đi vào bếp hic lại bị cô mắng, lúc 419 bị cô mắng quá trời rồi, bây giờ lại bị mắng nữa.

Pính poong.

Chuông cửa vang lên.

Anh vội ra mở cửa.

"Châu Nhi, Đăng"Anh bất ngờ.

Châu Nhi và Phong Đăng bước vào, Châu Nhi lại chỗ cô, còn Phong Đăng thì vỗ vai anh nói:"Cậu bỏ luôn cái biệt thự kia đến đây ở à? "

"Chắc vậy"Anh thản nhiên trả lời. Phong Đăng muốn té ngã ngửa với anh mà.

Cô lại bất ngờ thấy Châu Nhi và Phong Đăng, cảm giác hôm nay nhà cô nhiều khách, và anh là người đưa đến... tên đáng ghét Mạc Tư, tôi muốn giết anh mà!!!!!!!!!!

~• Mập Mập •~

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Đến Cùng Để Bắt Vợ Yêu Về!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Sau khi nhà cô nhộn nhịp vì ai kia kéo khách đến cũng yên ổn.

Châu Nhi cùng Phong Đăng ra về.

Tiểu Vy và Phong Kha cũng do mệt mà ngủ đi, cả hai đứa đã làm ầm ầm cái nhà nhỏ này của cô rồi.

Cô trong bếp dọn dẹp, rửa chén. Anh như cái đuôi nhỏ theo sau cô, nhưng.. cô cứ lờ anh, muốn giết anh vậy.

Rửa đồng chén, bát kia. Cô vào phòng, ôm đồ đi tắm. Tắm xong, cô ra đuổi ai kia mặt dày.

"Anh không về nhà sao"Cô tức giận nhìn anh đang ung dung nằm trên giường kia.

"Có em ở đây, hà có gì anh về nhà? "Anh thản nhiên.

CMN... anh, đồ vô sỉ mặt dày.

Anh kéo cô xuống giường, ôm vào lòng, khẽ nói:"Em... về với anh, cùng anh kết hôn được không? "

Cô im lặng.

"Con chúng ta còn sống, bắt đầu được không em? "Anh lại nói.

Cô im lặng.

"Anh... yêu em"

"Ngủ đi"Cô lên tiếng. Xoay người qua chỗ khác.

Anh im lặng không nói gì, nằm bên cạnh nhìn cô.

Kết hôn với anh? Cô chưa nghĩ đến, Tiểu Vy đã lớn, nếu kết hôn thì... sẽ bị bàn tán mất.

...

Sáng hôm sau.

Cô mệt mỏi ngủ dậy, đêm qua cô có ngủ được đâu, suy nghĩ về việc anh nói mãi...

Anh cũng giống cô, đều không ngủ được.

Anh đưa Phong Kha về nhà, anh cũng không muốn làm khó cô đâu.

Cô mỉm cười chào tạm biệt Phong Kha, trong cô rất khó xử.

Tiểu Vy thấy anh về liền muốn đi theo, cô cũng không ngăn cản, cô muốn được yên tĩnh.

Trước khi về, anh nấu bữa sáng để đó cho cô.

Anh và Tiểu Vy, Phong Kha rời khỏi. Nước mắt cô tự rơi xuống, cô nên làm gì đây? Cô không thể để con mình lại không có ba, lớn lên với đầy dư luận, nhưng nếu cô và anh kết hôn thì.. sau này ra sao?

Cô vào phòng khóc, cô không hiểu sao mình lại yếu đuối như vậy.

...

Phong Kha và Tiểu Vy nhận ra anh và cô đều có buồn phiền, nên cũng không dám làm phiền cả hai.

Sau khi anh giao Tiểu Vy và Phong Kha cho quản gia, bản thân đến công ty nhưng trong đầu vẫn nhớ đến cô.

...

Trưa.

Trong phòng anh nhớ cô như muốn điên lên, muốn đến thăm cô thì Phong Đăng gọi điện đến.

"Có gì sao? "Anh bắt máy.

[Đến bệnh viện nhanh, Kỳ Thư bị tai nạn đánh cấp cứu]

"Cái gì? "

Mạc Tư nghe xong, vội vàng chạy đến. Cô làm sao mà bị tai nạn chứ?

Chạy đến bệnh viện với tốc độ nhanh nhất, anh thấy Phong Đăng và Châu Nhi ở bên ngoài phòng cấp cứu. Anh vội chạy lại, vừa thở vừa hỏi:"Kỳ Thư, Kỳ Thư cô ấy sao rồi? "

"Đang cấp cứu, nghe người đứng phải cô là do cô qua đường như người không hồn, làm anh ta thắng không kịp"Phong Đăng nói.

Mạc Tư ngạc nhiên, cô sao lại bất cẩn chứ?

Hai giờ sau.

Phòng cấp cứu cuối cùng mở ra, bác sĩ nói cô không sao rồi, nhưng lần sau nên chú ý hơn, sức khỏe cô không được tốt còn mất ngủ, như vậy rất nguy hiểm khi ra đường một mình.

Tim Mạc Tư gần như không đập một nhịp. Anh sợ mất cô... rất sợ.

"Châu Nhi, em về nhà Tư chăm sóc hai đứa nhỏ giúp anh"Phong Đăng nhìn Châu Nhi nói.

Châu Nhi gật đầu, tuy cô lo lắng cho Kỳ Thư, nhưng cũng thể bỏ mặt hai đứa nhỏ một mình được.

Phong Đăng và Mạc Tư ở lại.

Phong Đăng đi làm các thủ tục còn Mạc Tư thì vội đến phòng của cô.

Nhìn cô nằm trên giường, lòng anh đau xót, sao anh vừa mới đi cô đã gặp chuyện rồi? Anh đáng lẽ không nên để cô một mình, nếu như vậy anh sợ mình mất cô.

...

Anh ngồi bên giường chăm sóc cô đến tối, Phong Đăng cũng về nhà lấy một số thứ rồi qua chỗ Châu Nhi canh chừng hai đứa nhỏ giúp Mạc Tư.

"Úm.. "

Anh ngồi bên cạnh nghe tiếng liền quay sang.

"Kỳ Thư, em tỉnh rồi?"Anh vui mừng.

"T.. ư... sao anh.. ở đây? Đây.. là đâu? "Cô yếu ớt nhìn anh hỏi.

"Đây là bệnh viện, em qua đường không cẩn thận nên bị đụng, em có nhớ không? "Anh hỏi.

Cô khựng lại.. hình như sáng cô định ra ngoài mua ít đồ, lúc qua đường như người mất hồn nên... thật đáng sợ mà.

"Nước "

Anh quay sang lấy li nước, nhẹ nhàng đỡ cô dậy, giúp cô uống nước.

"Cảm ơn"Cô nói.

Anh không nói gì, để li nước sang một bên.

"Ngốc"Anh nhìn cô nói.

Cô không hiểu gì.

"Đề anh đi gọi bác sĩ"Nói rồi anh quay đi, ra khỏi phòng.

Cô ngồi dựa vào đầu giường, anh chắc.. lo lắng cho cô lắm.

Bác sĩ nói cô không sao, khoẻ lại có thể xuất viện. Anh cúi đầu cảm ơn bác sĩ.

Cô và anh nhìn nhau, lại im lặng.

Anh đi lại, ôm cô vào lòng.

"Làm ơn, đừng xảy ra chuyện như hôm nay nữa, em biết anh lo lắng không? "Lúc nghe cô bị tai nạn, anh dường như thấy thế giới đứng lại vậy, cô là tất cả với anh, cô xảy ra chuyện gì thì anh phải làm sao chứ?

Cô im lặng. Đối với anh, cô quan trọng đến vậy sao?

"Đừng xảy ra chuyện gì nữa, hứa với anh được không? Anh sợ mất em lắm.. sợ lắm.. "Anh đau lòng nói.

"V.. âng"Cô nhỏ giọng trả lời, làm sao đây, người đàn ông này cứ làm cô yếu đuối và yêu đến như vậy chứ?

Anh cúi xuống, hôn lên đôi môi cô một nụ hôn dài, nụ hôn này nói lên... cô là của Mạc Tư anh.

...

Cô dần khoẻ lại, anh đành làm thủ tục xuất viện cho cô.

Anh đưa cô về nhà, anh muốn đưa cô về nhà mình nhưng cô không muốn. Đành đưa cô về lại căn hộ, anh thật muốn chăm sóc, và bên cạnh cô 24/24, anh sợ cô xảy ra chuyện gì mất.

Hôm nay Vũ Thiên gọi điện đến, do Vũ Thiên bận túi bụi không biết cô xảy ra chuyện, hôm nay mới biết nên gọi điện hỏi thăm cô.

Điện thoại rung lên, cô nhìn anh đang bên cạnh, Vũ Thiên gọi cô nên nghe chỗ khác vậy.

Cô đứng dậy, cầm điện thoại ra ngoài.

Anh cảm thấy kì lạ, ai gọi mà cô ra ngoài như vậy chứ? Còn tránh anh nữa.

Bên ngoài, cô bắt máy trả lời:"Alo, có gì không Vũ Thiên"

[Kỳ Thư hả? Em khoẻ chưa? Anh bận quá không biết em xảy ra chuyện, xin lỗi vì không đến thăm em được]

"Không sao đâu, em cũng xuất viện rồi"Cô vội trả lời, thì ra là vậy. Hèn gì dạo này coi cũng không thấy Vũ Thiên, thì ra là anh ấy bận.

[Vậy sao, anh giải quyết công việc rồi đến thăm em nhé]

"Vâng" Cô trả lời.

Nói thêm vài câu, cô cúp máy, anh còn bên trong nên không tiện nói nhiều qua điện thoại.

Cô bước vào, anh vẫn đang ngồi đó.

"Ai gọi em vậy?" Anh ngẩng đầu lên hỏi.

"Mẹ" Cô trả lời.

Anh cau mày, em nói dối anh sao Thư? Gương mặt em có in rõ hai chữ nói dối kia.

Cô không nói gì nữa, vội ôm đồ vào phòng tắm, đứng đó nữa lộ mắt.

Đợi cô vào phòng tắm, anh lấy điện thoại cô ra mở nhật kí cuộc gọi. Vũ Thiên? Người này vừa gọi cho cô sao?

Anh ghi lại số điện thoại của Vũ Thiên vào tờ giấy, rồi để lại điện thoại cô về chỗ cũ, để cô biết cô sẽ giết anh mất.

Cô tắm xong, vừa đi ra vừa lau tóc, nhìn anh đang ngồi coi tài liệu kia.

"Nè, anh định để hai đứa nhỏ một mình vậy sao? "Cô thật không hiểu sao, anh cứ theo cô mãi, còn Phong Kha và Tiểu Vy không biết anh để hai đứa nhỏ lạc trôi đâu mất rồi.

"Em yên tâm, hai đứa nhỏ bây giờ cần Đăng với Châu Nhi hơn" Anh thân nhiên nói, có ai biết là hai đứa nhỏ đã được anh cho đi du lịch cùng Phong Đăng và Châu Nhi chứ, để cả bốn đi du lịch, không gian còn lại là của cô và anh.

Cô nhìn anh đầy nghi ngờ, Mạc Tư.. anh làm cái gì rồi phải không?

Cô sấy tóc khô rồi nằm xuống giường, không quan tâm anh. Cô cần ngủ, anh cần gì kệ anh.

Anh chỉ biết lắc đầu với cô, ôm tài liệu ra ngoài, tắt đèn giúp cô.

...

Đến khuya, cô nằm lăn qua lăn lại, phòng khách vẫn sáng đèn, anh vẫn còn làm việc sao?

Đưa tay lấy điện thoại, trời ọ mười hai giờ rồi đấy.

Không nhìn được, cô đi ra ngoài phòng khách. Vẫn thấy anh ngồi đó cùng tắm tài liệu kia.

"Anh không định ngủ sao? "Cô đi lại hỏi.

"Lát anh ngủ, em đi ngủ đi" Anh bỏ tài liệu sang một bên, đưa tay kéo cô vào lòng nói.

"Không, anh không đi ngủ em cũng không ngủ" Cô bĩu môi, làm việc thì sáng lắm, thức khuya vậy có gì tốt chứ?

Anh nhìn cô đầy tà mị, xoay người để cô xuống sofa.

"Nè anh làm gì vậy?" Anh không định.. ở đây đấy chứ?

"Đêm nay anh và em không ngủ đi" Anh nói, rồi cúi xuống hôn đôi bé nhỏ của cô, tay luồn vào chiếc áo ngủ của cô.. và sau đó(... sau đó, sau đó... Em Chưa 18)

...

Cô bị anh ăn sạch cả đêm, sáng dậy hạ thân đau. CMN, Mạc Tư anh là đồ khôn, mỗi lần 419 làm cô đau muốn chết, hận anh hận anh.

Anh thấy cô dậy, mỉm cười nói buổi sáng. Ai ngờ bị cô đấm một cái vào bụng: "Đồ đáng ghét, đau cả người CMN em rồi" Cô tức giận.

Anh vuốt ve.

"Rồi rồi, nước anh chuẩn bị rồi, em đi ngâm mình đi, sẽ hết đau" Anh nhẹ nhàng nói, rồi ôm cô vào phòng tắm.

Ngâm mình trong nước, cô thấy đỡ đau hơn. CMN anh mà không chuẩn bị nước cho anh làm thái giám luôn.

Anh bên ngoài chỉ biết lác đầu, ai biết cô mê người như vậy... làm anh cuồng nhiệt cả đêm chứ. (Mập: Giỏi ăn con gái nhà người ta quá)

Cô tắm xong ra ngoài, cùng anh ăn sáng.

Ăn xong, anh đến công ty, còn cô ở nhà.

Anh thật sự muốn kết hôn với cô, cứ như vậy thật phiền phức mà, cưới về cô còn làm thiếu phu nhân, làm vợ anh, làm mẹ của các con anh nữa chứ.

Cô ở nhà, thấy anh đi qua đi lại cũng thấy phiền phức, chuyện kết hôn anh vẫn đề cập đến, nhưng cô.... còn có thể kết hôn sao?

...

Vài ngày sau, Vũ Thiên hay hẹn cô đi ăn sáng, cà phê. Nên cô hay đi ra khỏi nhà sớm, làm anh nghi ngờ bám theo, mấy hôm nay cô rất lạ, cứ đi đi về về mãi.

Anh bám sau cô, thấy cô hẹn cùng một người đàn ông trong tiệm cà phê, cười nói vui vẻ, nhìn không được giận đi vào, nắm cổ áo Vũ Thiên quát:"Vợ tôi, ai cho anh đụng"

Cô đơ người.

Vũ Thiên bắt ngờ.

Cô vội lôi Mạc Tư ra.

"Anh bỏ tay ra"Cô quát.

"Em vì thằng này mà lớn tiếng với anh? "Anh tức giận nhìn cô.

"Anh... "Cô trợn mắt, tức giận bỏ đi. Đồ đáng ghét, đồ đáng ghét aaaa~.

Nhìn cô đi, anh bực tức quay sang trợn mắt nhìn Vũ Thiên:"Tốt nhất, nên tránh xa Kỳ Thư của tôi ra"

"Anh làm cái quái gì vậy? Tôi có gia đình rồi, hôm nay hẹn Kỳ Thư chủ yếu muốn nhờ cô ấy đến làm bạn với vợ tôi thôi, cô ấy đang mang thai"Vũ Thiên cũng tức giận.

CMN, cái quái gì vậy?

Anh bỏ Vũ Thiên ra, vội chạy theo cô, lần trước là cô hiểu lầm, lần này lại là anh... lần trước là một năm, lần này....

Cô vừa đi vừa tức giận anh, đồ đáng ghét Mạc Tư, anh đi chết đi.

Mạc Tư vội chạy tìm cô, CMN sao cô đi nhanh vậy chứ?

Chạy nhanh đi tìm cô, cuối cùng anh cũng thấy cô.

"Kỳ Thư"Anh vội nắm lấy tay cô.

"Bỏ ra"Cô quay sang tức giận.

"Kỳ Thư nghe anh nói.. "

Cô tức giận, giựt tay ra khỏi anh hăm hực bước sang đường.

Bíp... bip... bip tiếng còi của chiếc xe hơi vang lên.

Cô quay đầu nhìn, chiếc xe đó nó đang lao đến chỗ cô.

"Kỳ Thư, cẩn thận!! "

Một lực mạnh đẩy cô sang một bên, làm cô ngã xuống đường.

Rầm!! Anh bị chiếc xe hất văng ra xa.

Cô bàn hoảng, anh.... anh... đang nằm trên vũng máu.

Cô dùng sức bò lại chỗ anh, sao lại như vậy? Sao lại như vậy chứ?

"Tur... cố lên.. cứu.. giúp tôi gọi cấp cứu, giúp tôi.. "Cô vừa khóc vừa nói.

Anh đưa tay lên, sờ vào má cô:"Anh.. không.. thề... cùng.. em kết.. hôn.. rồi"

"Em đồng ý, đồng ý kết hôn với anh, anh đừng ngủ mà.. đừng ngủ"Cô vừa khóc vừa nói, dùng lực lay anh.

Mất anh.. nó chỉ muốn nhắm lại, xin lỗi Kỳ Thư.. anh.. buồn ngủ quá.

Tay anh buông xuống, cô gần như cảm thấy thế giới sụp đổ vậy.

"KHÔNG, ANH ĐỪNG NGỦ, ĐỪNG NGỦ MÀ"

...

Bệnh viện.

Cô ngồi ôm mình trên hành lang bệnh viện, anh còn cấp cứu trong đó. Từ à, anh đừng xảy ra chuyện mà, đừng xảy ra chuyện gì mà. Em đồng ý kết hôn với anh mà, đừng xảy ra chuyện mà.

Cả người cô đầy máu, đó là máu của anh, cô ngồi đó, vừa khóc vừa lo cho anh, y tá đi qua đau xót thay.

Sau vài giờ, cửa phòng cấp cứu cũng mở ra. Hai chân cô run run, đi lại đến chỗ bác sĩ.

"Bác sĩ.. anh ấy... "

"Bệnh nhân không sao, đã qua cơn nguy kịch rồi. Nhưng... sau này có thể bệnh nhân sẽ không đi lại được như trước"Bác sĩ nói.

"Không thể đi lại... không.. thề... "Cô chưa nói xong câu đã ngắt vì kiệt sức.

"Nè, cô gì ơi, cô gì ơi"

...

"Từ à, ăn cháo đi"Cô nhìn anh nói.

"Em đi đi"Anh lạnh nhạt.

"Từ... "

"Anh nói em đi"Anh quát.

Cô thở dài, quay đầu bước đi. Từ lúc anh tỉnh lại, biết mình không thể đi lại liền như vậy. Do cô, tất cả do cô, là do cô hại anh thành kẻ tàn phế. Cô đáng chết, cô đáng chết mà.

...

"Từ... "

"Đi" Anh vẫn vậy.

Cô thở dài, bây giờ đợi anh khỏe lại, còn việc gì cô tính sau. Cũng hai tuần rồi, anh đều như vậy, ăn uống lại không đầy đủ nữa, cô thật sự rất lo. Cứ như vậy sẽ...

Cô mệt mỏi về nhà, Tiểu Vy lúc này thấy cô về nhà liền đi đến ôm chầm cô.

"Mama về rồi, mama baba khỏe chưa? "Tiểu Vy ngây ngô hỏi.

Cô im lặng. Cúi xuống ôm Tiểu Vy.

"Mama... xin lỗi"

"Mama"Mama sao vậy? Baba lại ức hiếp mama sao?

"Cho mama, ôm con một lát đi"Cô nhỏ giọng, ôm chặt Tiểu Vy, cô hại anh thành kẻ tàn phế, cô nên nói sao với con bé đây?

"Mama... "Baba, lần này baba đùa quá trớn rồi.

...

Vẫn như mọi hôm, cô mang cháo vào bệnh viện cho anh, hi vọng hôm nay anh có thể ăn hết cháo, anh cứ nói cô đi, cháo thì cũng không ăn, làm cô lo chết được.

Mở cửa phòng bệnh ra...

"Tư.. em. "

Sao trong phòng không có ai? Anh đâu? Anh đi đâu rồi?

Kỳ Thư vội chạy đi tìm anh, anh đi đâu chứ? Không lẽ anh ngồi xe lăn đi rồi sao, anh đâu mất rồi chứ?

Cô chạy khắp bệnh viện tìm anh. Anh đi đâu chứ? Tình trạng của anh đâu thể đi xa được chứ?

Đang chạy đi tìm anh thì điện thoại cô rung lên.

Cô lấy điện thoại ra, Tiểu Vy gọi, có chuyện gì sao?

"Có chuyện gì sao Tiểu Vy, mama đang bận" Cô vừa đi vừa nói.

[Mama, mama về nhà đi, cháy.. cháy nhà.. nhà bếp cháy.. cháy.. mama mama về nhà đi]

"Tiểu Vy, bình tĩnh, mama về liền" Cô hấp tấp quay đầu chạy đi, sao lại cháy chứ?

Chạy về căn hộ, cô thấy cứu hỏa đã đến, căn hộ của cô vẫn đang cháy.

"Tiểu Vy, Tiểu Vy con bé chưa ra sao? " Cô nhìn xung quanh, con bé còn bên trong.

Cô vội xuyên qua mọi người, chạy vào căn hộ.

Lính cứu hỏa không kịp ngăn cô lại, cô đã chạy vào trong đám lửa.

Chạy vào trong, sao cháy lớn như vậy chứ?

Cô vội lấy khăn tay ra, tìm chai nước đổ lên chiếc khăn, không nên hít nhiều khói, không thì không xong mất.

Cô chạy vào trong bếp, Tiểu Vy con bé đây rồi.

"Tiểu Vy, Tiểu Vy" Cô chạy lại, để chiếc khăn ướt kia cho Tiểu Vy, con bé ngất rồi, hít nhiều khói lắm sao?

Cô ôm Tiểu Vy chạy ra, nhưng thanh gỗ phía trên rơi xuống.

"Á" Cô giật mình hét lên. Bây giờ cần đưa Tiểu Vy đến bệnh viện, không thì không xong mất.

Lửa càng ngày càng cháy to, khói mù mịt che hết cả tầm nhìn.

"Khụ.. khụ.. khói nhiều quá, Tiểu Vy, con cố lên" Cô vừa ho, vừa ôm Tiểu Vy nói.

Tránh được lửa, cô chạy ra ngoài. Mọi người cùng kịp giúp cô, đưa cô và Tiểu Vy ra ngoài.

"Cứu.. con bé... "

...

Bệnh viện.

"Tiểu Vy, Tiểu Vy" Cô giật mình ngồi dậy. Tiểu Vy đâu? Tiểu Vy đâu rồi?

"Mama" Tiểu Vy đi vào. Phía sau là... anh.

Tiểu Vy, con bé không sao.. may quá!

Tiểu Vy vừa đi lại thì cô đã ôm con bé vào lòng.

"Con có sao không? Có bị thương không? " Cô lo lắng hỏi.

"Mama, con không sao" Tiểu Vy trả lời.

"Đồ ngốc, làm mama lo chết được" Cô vừa khóc vừa nói, Tiểu Vy như sinh mạng của cô, con bé xảy ra chuyện cô sống sao nổi chứ?

Anh lúc này đi vào.

"Con bé không sao rồi, em đừng lo"Anh lên tiếng.

Cô bất ngờ ngẩn đầu lên, giọng của anh sao? Anh đi đâu chứ?

Cô quay đầu, nhìn thấy anh... đang đứng.

"Anh... anh đi được? "Cô lắp bắp, không phải anh...

"Anh xin lỗi"Anh cúi đầu nói.

"Anh lừa tôi? "Giọng cô bỗng trầm lại.

"Anh... "

"Mama"Tiểu Vy lên tiếng.

Cô nhìn Tiểu Vy, con bé.. biết sao?

"Con biết chuyện này? "Cô nghiêm mặt nhìn Tiểu Vy.

"Con.. xin lỗi"Tiểu Vy cúi đầu.

"Tốt! Tốt lắm, hai người xem tôi là trò đùa sao? Hay là con rồi?" Kỳ Thư bỗng nói lớn. Anh lừa cô thì cô không nói, còn ngay cả con gái mình... sao cô luôn bị lừa dối chứ?

"Mama/Kỳ Thư"Tiểu Vy và anh đồng thanh, lần này.. cả hai đùa quá trớn rồi.

"Đi, đi hết cho tôi, đi"Cô đưa tay chỉ ra cửa, tốt nhất là đi hết đi, đừng để tôi thấy mặt hai người.

Tiểu Vy cúi mặt đi lại chỗ anh, cả hai ngậm ngùi ra khỏi phòng.

Cô giận đến bật khóc, chồm mền lại khóc nức nở như đứa trẻ lạc đường vậy. Tại sao anh lừa cô chứ? Cả Tiểu Vy nữa, tại sao?

Bên ngoài.

"Baba, mình đùa quá trớn làm mama giận rồi"Tiểu Vy nhìn anh nói, baba tự dưng nói dối mama, làm Tiểu Vy phải phối hợp theo luôn, và giờ.. bị giận hết cả hai.

Anh chỉ biết thở dài, anh đâu ngờ chuyện nó ra như vậy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Duổi Đến Cùng Để Bắt Vợ Yêu Về!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Châu Nhi nghe tin xong, vội chạy đến bệnh viện thăm cô.

Thấy cô khóc, Châu Nhi thở dài an ủi cô, nói anh không cố ý mà.

Phong Đăng thì chịu thua Mạc Tư và Tiểu Vy luôn.

Cô khóc đến mệt lại ngủ đi, Châu Nhi lắc đầu, đắp mền ngay ngắn cho cô, cả mền cũng ướt rồi, Châu Nhi cô nên thay mền khác thôi.

Đóng cửa phòng lại, anh bên ngoài đang vò đầu bức tóc. Aizz anh làm cô giận thật rồi.

Châu Nhi vội tìm y tá, nói cho cô một cái mền khác, y tá gật đầu vội đi lấy.

Châu Nhi đi lại chỗ anh.

"Lần này anh làm cậu ấy giận thật rồi"Châu Nhi thở dài.

Anh chả biết làm gì nữa đây.

Anh định rời khỏi bệnh viện, về nhà nấu đồ ăn làm cô bất ngờ, và muốn cầu hôn cô. Ai ngờ anh quên tắt bếp, còn để Tiểu Vy ở nhà, làm cả căn hộ cháy, khi chạy về thì cô và Tiểu Vy được đưa lên xe cấp cứu.

Y tá đưa mền cho Châu Nhi, cô nói cảm ơn rồi vào phòng.

Thay mền cho cô xong, Châu Nhi ra ngoài.

Phong Đăng bên cạnh anh cũng chẳng biết làm gì, hai ba con gây chuyện lớn rồi.

....

Hai ngày sau.

Cô xuất viện, nhưng không muốn về nhà anh, căn hộ cháy nên cô về nhà Châu Nhi sống, Phong Đăng cũng hay tới, chủ yếu là thăm cô và báo cáo tình hình cho anh.

Từ lúc biết mọi việc đã hai ngày, cô không anh và Tiểu Vy. Cũng trở nên ít nói hơn, xem ra lần này cú sốc bị anh và Tiểu Vy lừa rất lớn với cô.

Cô nằm ngủ trong phòng, Châu Nhi thờ dài.

Anh đến tìm cô.

Châu Nhi mở cửa cho anh vào, anh vào phòng, ngồi bên giường nhìn cô ngủ.

Nắm bàn tay cô lên, anh khẽ nói:"Anh xin lỗi"

"Anh đi, đi khỏi đây"Gọng cô vang lên, nhưng mắt không mở.

Anh sững sờ. Cô nói mơ, may quá.

Vén mái tóc của cô qua một bên, anh hôn nhẹ lên trán cô. Anh thật, biết thế này thì đừng đùa rồi.

Châu Nhi chỉ biết lắc đầu, mong mong hai người này kết hôn sớm. Nhưng đợi cô hết giận, e là lâu.

Cứ thế, mỗi lần cô ngủ anh đều đến. Ngồi bên cạnh nhìn cô ngủ, còn Tiểu Vy sợ không dám gặp cô, nên ở nhà anh cùng quản gia. Và đã trôi qua một tuần.

Hôm nay, xe anh đậu dưới nhà Châu Nhi, Châu Nhi nói hôm nay cô không ngủ sớm như mọi lúc.

Anh cứ đậu xe đó, lúc sau cô bước xuống, trên người mặc chiếc áo khoác mỏng.

Cô cứ thế đi ra ngoài, chắc đi dạo.

Anh đợi cô đi được một khúc xa, vội mở cửa xe ra, chạy theo sau cô, đêm hôm thế này ra ngoài rất nguy hiểm.

Cô cứ bước đi phía trước, anh thì đi theo sau. Nhìn cô đi phía trước, anh muốn chạy lại, ôm cô vào lòng nói câu xin lỗi, nhưng lại sợ cô giận, ghét mình hơn.

Cô đi thần thờ, một tuần rồi. Cô giận anh và Tiểu Vy một tuần rồi. Con bé chắc đang nhớ cô, nhưng lại sợ không dám gặp cô. Cô giận anh không phải là đùa, mà là giận vì lo, lúc nghe bác sĩ nói anh không bước đi được, cô hận sao mình không chết mà làm anh không bước đi được, hại cả nửa cuộc đời sau của anh, một người đàn ông không bước đi được, sẽ ra sao chứ? Ấy vậy mà, anh lại lừa cô, lừa mình không bước đi được. Lúc nhìn thấy anh đứng trước mặt, cô như muốn nhảy dựng lên vì mừng, biết anh đi được, nhưng lại tức điên vì hai ba con lừa mình, còn lừa đùa sao cháy cả căn hộ. Cô giận là đáng, nhưng mà... đã một tuần rồi, cô nhớ Tiểu Vy và anh.

Cô cứ đi như vậy, suy nghĩ, hay là ngày mai cô gọi anh nhỉ? Nên không?

Cứ cúi đầu đi, cô không cần thận đụng phải một đám người.

"Á, xin lỗi"Cô vội cúi đầu.

Ba người kia nhìn cô đầy nham hiểm.

"Cô em, đi đâu khuya thế này? "Tên kia nhìn cô bằng ánh mắt gian tà.

"Tôi đi dạo"Hừ, nhìn đám người này là biết không tốt rồi.

"Ô, đi dạo? Vậy đi cùng bọn anh nhé"Tên nào đó đưa tay nâng cằm cô lên nói.

Chát! Cô tức giận tát tên đó.

"Đừng đụng vào tôi"Cô quát.

Tên bị cô tát tức điên.

"Con nhò này, dám tát tao sao? "Tên đó quát lên. Hai tên còn lại đi lại gần cô.

Cô sợ hãi lùi mấy bước sau. Đến khi bị ai đó kéo vào lòng.

"Mấy người giờ đi, hay là đến sở cảnh sát nói chuyện? "Anh kéo cô về bên mình, nhìn đám người đó hỏi.

"Mày là thằng nào? "Tên đầu đàn quát lên.

"Trước khi hỏi tôi là ai, thì hãy nhìn sau lưng kìa"Anh thần nhiên nói.

Cả ba quay đầu lại, cảnh sát, cảnh sát đang đi tuần tra.

Cả bọn chạy mất dạng đi.

Cả ba người kia chạy đi, anh lắc đầu. Lúc này mạnh miệng như vậy mà, khi thấy cảnh sát lại chạy mất dạng.

Anh vội quay sang hỏi cô.

"Thư, em có sao không? "Anh lo lắng.

"Không sao"Cô lắc đầu trả lời. Anh theo sau cô sao?

"May quá"Anh thở nhẹ ra.

"Anh theo sau em? "Cô ngẩn đầu nhìn anh.

Anh gật đầu.

Cô im lặng.

"Anh xin lỗi"Anh bỗng nói.

Cô im lặng.

"Thôi khuya rồi, trời cũng lạnh, anh đưa em về nhà Châu Nhi"Anh vội nói.

Cô đưa tay kéo anh.

"Em. có chuyện muốn nói"Cô lưỡng lự.

"Vậy vừa đi về nói nhé"Anh cười, rồi cởi áo khoác của mình khoác lên cho cô.

Anh nắm tay cô bước đi.

"Anh xin lỗi"Anh nói trước.

"Không cần xin lỗi nữa"Cô nói.

Anh bất ngờ, cô hét giận anh rồi sao?

"Anh nói dối em, còn hợp tác Tiểu Vy, gạt em trắng trợn, còn nữa anh đùa cũng có chừng mực, sao làm cháy cả căn hộ của em? Căn hộ em không nói, nhưng xem nữa Tiểu Vy chết cháy đây"Cô tràn một hơi, cô tức điên mà, cũng may cô chạy về kịp cứu con bé ra, không là...

Anh im lặng nghe cô mắng, do anh quên tắt bếp, Tiểu Vy thì ở nhà một mình, không biết là quên tắt bếp đi, khi nghe căn hộ cháy anh lo chết được, cũng may Tiểu Vy không sao, còn cô xem nữa là nằm trong lửa rồi, anh hối hận muốn chết được.

"Anh biết em lo lắng không? Khi nghe bác sĩ nói anh sẽ không đi được, em lo lắng anh biết không? "Cô vừa khóc vừa nói.

Anh vội lau nước mắt cho cô. Nhìn cô khóc anh đau lắm.

"Anh xin lỗi, đừng khóc mà"Anh vỗ về cô.

"Huhu, đồ đáng ghét"Cô dựa vào lòng anh, khóc như đứa trẻ.

Anh thở dài, vội bắt taxi gần đó, xe anh đậu ở nhà Châu Nhi mất rồi, sao đưa cô về đây.

Ôm cô vào taxi, cô cứ khóc trong lòng anh, anh vừa vỗ về, vừa kêu tài xế về nhà mình theo địa chỉ.

Sáng hôm sau.

Cô mở mắt ra, nhìn xung quanh, đang định hỏi đây là đâu, thì bên cạnh có ai đó nũng nịu:"Chào buổi sáng vợ yêu"

Cô giật mình quay sang, thấy anh bên cạnh nhìn mình. Cái gương mặt đáng ghét.

"Ai vợ yêu của anh? "Cô nhìn anh nói.

Anh đưa tay ôm cô.

"Em không là vợ anh thì là vợ của ai? Hà vợ yêu? "Anh nói với giọng như đứa trẻ, đầy nũng nịu.

Cô bĩu môi, đồ đáng ghét.

"Không chơi với anh nữa"Cô quay sang chỗ khác.

"Thôi nào"Anh vỗ về.

"Hừ"Cô đưa tay đánh vào ngực anh. Giờ cô mới nhận ra, cô ở nhà anh, và đang nằm trên giường cùng anh, chắc đêm qua cô khóc đến ngủ đi, nên anh đưa về nhà, và lợi dụng nằm ngủ cạnh cô luôn. Cái tên đáng ghét này.

"Dậy đánh răng, rửa mặt đi vợ yêu, anh đã chuẩn bị hết rồi đó"Anh ngây ngô nói, anh dậy từ sớm rồi, cũng chuẩn bị đồ cho cô rồi, nhưng anh thích ôm heo núc nính này, nên vẫn nằm ở đây ôm cô đây này.

Cô đưa chân đá, làm anh ngã nhào xuống giường.

Cô bực bội đứng dậy đi vào phòng tắm, cho rửa cái tội.

Anh bị cô đá, vợ à sao em bạo lực với anh vậy?

Vệ sinh cá nhân, thay đồ xong cô ra ngoài, Tiểu Vy ở cùng anh, cô đi thăm con bé và thăm Phong Kha luôn, cô nhớ hai đứa nhỏ lắm rồi.

Vừa xuống nhà, cô thấy hai đứa nhỏ đang ngồi ở sofa, nhẹ nhàng đi lại.

"Tiểu Vy, Tiểu Kha"Cô gọi hai đứa nhỏ.

Tiểu Vy và Phong Kha thấy cô, chạy lại ôm chầm cô.

"Mẹ/dì"Cả hai đồng thanh.

Cô ngồi xuống, ôm Tiểu Vy và Phong Kha.

"Mẹ nhớ chết hai đứa đi được"Cô nói, hai đứa nhỏ này, một đứa là con cô, một đứa là con nuôi, nhưng cô đã xem nó là con của mình rồi.

"Mama, Tiểu Vy xin lỗi"Tiểu Vy vừa khóc vừa nói, Tiểu Vy tưởng mama bỏ Tiểu Vy rồi.

Cô ôm Tiểu Vy vào lòng, con bé này, cô có bỏ luôn đâu mà sợ.

Phong Kha nhìn thấy Tiểu Vy được cô ôm, âu yếm, làm mình ghen tị, ước gì mình có mẹ, được gặp mẹ.

...

Từ hôm đó, cô và anh trở nên hoà thuận.

Và anh cũng ăn sạch cô, làm cô... mang thai.

Nghe tin cô mang thai, anh nhảy dựng lên, và.. kết hôn gấp.

Ngày kết hôn.

Anh và cô cùng nhau bước vào lễ đường, ngày cả hai đội cũng đã đến rồi.

Tiểu Vy hạnh phúc khi nhìn cô và anh kết hôn.

Châu Nhi và Phong Đăng cũng vậy.

Phong Kha buồn hiu hiu, lúc làm lễ bản thân đi ra sau nhà thờ ngồi đó.

Châu Nhi thấy lạ liền đi theo.

Ngồi bên cạnh Phong Kha, Châu Nhi hỏi:"Sao vậy Tiểu Kha? "

"Baba kết hôn với dì xinh đẹp, Tiểu Vy là con ruột của hai người, còn Phong Kha chỉ là con nuôi, Phong Kha sợ baba và dì không thương mình nữa"Phong Kha nói.

Châu Nhi thờ dài ôm Phong Kha vào lòng, nếu Phong Kha là con trai của cô thì tốt biết mấy.

"Đừng lo, Tư và Kỳ Thư sẽ không bỏ con đâu"Châu Nhi nhẹ nhàng nói.

"Dì Nhi, ước gì dì là mẹ của con"Phong Kha bỗng nói.

Châu Nhi khựng lại, nếu con của cô nằm đó ở bệnh viện, còn sống không?

Châu Nhi cứ thế ôm Phong Kha, lát sau, Phong Đăng đi tìm cả hai, Phong Kha đứng dậy rời khỏi vòng tay Châu Nhi, vô tình để Châu Nhi thấy cái bớt sau cổ của mình.

Châu Nhi nhớ... mình có cái bớt sau cổ y Phong Kha vậy, không lẽ...

Ngày kết hôn của cả hai kết thúc đầy tốt đẹp.

Mẹ cô cũng vui lòng.

Nhà Mạc Tư.

Bác sĩ nói cô đang mang thai, nên không thể... đến tháng thứ ba hay tư mới tiếp tục được.

Anh chỉ biết đành ngậm ngùi ôm cô ngủ.

"Nè, nếu sau này em bỏ anh đi thì sao? "C

Cô bỗng hỏi.

"Bà xã, nếu em bỏ đi anh sẽ đuổi đến cùng để bắt em về"Anh nũng nịu nói.

Cô đưa tay đánh vào ngực anh.

"Đồ đáng ghét"

"Mà nếu em bỏ anh đi, để anh bắt đi được anh sẽ đánh vào mông em"Anh tiếp tục nói, cuộc sống của anh bây giờ không thể thiếu cô được.

Cô bấu môi.

Anh hôn lên trán cô một nụ hôn.

"Anh... sống không thể thiếu em được, em hiểu chứ? Nên đừng bỏ anh đi, được không? "Anh nói thầm thì.

Cô gục đầu vào lòng anh, nói nhỏ:"Em. cũng vậy, em yêu anh rất nhiều, Mạc Tư"

"Anh cũng yêu em"Anh nói, rồi ôm chặt cô hơn.

Cả hai ôm nhau ngủ đầy hạnh phúc.

Bên Phong Đăng.

Phong Đăng không biết nên nói cho Châu Nhi biết, cái năm mà cô bán thân, đêm lấy lần đầu tiên của cô là anh.

Anh không ngờ, Kỳ Thư và Châu Nhi của anh cùng số phận.

Cả Mạc Tư và Phong Đăng cũng vậy, cả hai đều gặp người con gái định mệnh trong đời, nhưng trớ trêu mấy năm sau mới gặp lại, và còn.. lạc mất đứa con của mình.

Mạc Tư tìm lại được con của mình.

Còn Phong Đăng anh, năm mà Châu Nhi bị ngã cầu thang, đúng lúc thám tử gửi tài liệu điều tra về Châu Nhi đến cho anh.

Bên trong nội dung nó làm anh hoảng hồn.

Châu Nhi là cô gái ở bar.

Mang thai con của anh, nhưng lại bị mất tích trong bệnh viện.

Mất con, Châu Nhi trở nên không ổn định, dần dần sống tự kỉ.

Sau một thời gian trị liệu, cô cũng bình thường trở lại.

Thế nhưng.. đứa bé, con của Châu Nhi và Phong Đăng anh vẫn tìm không thấy, đến nay rồi.

Phía Châu Nhi.

Sau khi thấy cái bớt của Phong Kha, Châu Nhi cứ suy nghĩ đến mất ăn mất ngủ.

Thời gian kết hôn của Mạc Tư và Kỳ Thư cũng trôi qua đã hai tháng.

Châu Nhi hai tháng trời vẫn suy nghĩ về cái bớt của Phong Kha, và cô quyết định đưa Phong Kha đi xét nghiệm DNA.

Hôm nay Châu Nhi đến nhà Mạc Tư.

Thấy Phong Kha, Châu Nhi nói muốn đưa Phong Kha đi một chỗ này, nên xin phép đưa đi.

Kỳ Thư thấy kì lạ, Châu Nhi khác khác từ lúc cô kết hôn.

Châu Nhi đưa Phong Kha đi xét nghiệm DNA.

Cầm bản xét nghiệm trên tay, cô run rẩy, Phong Kha... là con trai của cô sao?

Nhìn thấy Châu Nhi run rẩy, Phong Kha hỏi:"Có gì không ổn hả dì? "

Châu Nhi oà khóc, ôm Phong Kha vào lòng:"Con của mẹ, con của mẹ"

Phong Kha không hiểu gì.

Mạc gia.

Kỳ Thư và Mạc Tư ngồi nhìn nhau.

Phong Đăng im lặng.

Châu Nhi vì khóc mà nói không ra hơi.

Kỳ Thư và Mạc Tư không ngờ Phong Kha là con của Châu Nhi và Phong Đăng.

Sau khi từ bệnh viện về, Châu Nhi ôm Phong Kha chạy thẳng đến nhà Kỳ Thư báo tin.

Kỳ Thư nghe mà muốn sốc. Cô không ngờ, sau khi nghe Châu Nhi kể hết mọi chuyện, thì ra cô và Châu Nhi bán thân đều vào năm 18 tuổi và sinh con, nhưng lại bị thất lạc.

Châu Nhi cứ ngồi đó dựa vào sofa, cô tìm được con rồi.

Kỳ Thư kéo Mạc Tư đứng dậy, để lại không gian cho Châu Nhi và Phong Đăng.

Cả hai rời đi. Phong Đăng kéo Châu Nhi lại chỗ mình.

"Con đã về, anh có điều muốn nói với em"Phong Đăng nhẹ nhàng nói.

"Em cũng có chuyện muốn nói với anh"Châu Nhi nói.

"Vậy em nói trước đi

"Em bị ung thư gan, lá gan thích hợp vẫn chưa tìm thấy, có lẽ... em nên nhờ anh chăm sóc con giúp em rồi"

Phong Đăng hoảng hồn khi nghe Châu Nhi nói như vậy. Ung thư gan? Sao anh không biết chứ?

"Châu Nhi, em nói gì vậy? Sao em bị như vậy không nói anh chứ? "Phong Đăng nói.

"Em không muốn anh lo lắng, có lẽ.. em sắp chết, anh nhỉ? "Châu Nhi gục đầu vào lòng Phong Đăng, chuyện này cô đã giấu lâu rồi, cô không muốn mọi người lo lắng, nhưng... bây giờ cô tìm được con rồi, ai sẽ chăm sóc con cô khi cô gặp chuyện đây?

"Anh sẽ tìm lá gan thích hợp với em, em yên tâm"Phong Đăng đau lòng, ôm Châu Nhi chặt vào lòng. Anh là bác sĩ, sao không nhận ra sớm chứ?

Từ hôm đó, Phong Đăng và Mạc Tư, Kỳ Thư đi xét nghiệm xem có ai hợp với Châu Nhi không.

Kết quả là... Mạc Tư.

"Tur, giúp Châu Nhi, làm ơn cậu"Phong Đăng nói.

"Được, dù sao chỉ là một lá gan thôi mà, tớ sẽ giúp cô ấy" Mạc Tư vỗ vai Phong Đăng.

Anh và Đăng, đều yêu hai cô gái có chung số phận. Chỉ là một lá gan thôi, có thể cứu Châu Nhi rồi.

Ngày phẫu thuật.

Kỳ Thư bên ngoài lo lắng cùng Phong Đăng.

Phong Đăng không đảm nhiệm cuộc phẫu thuật này là do anh sợ mình mất bình tĩnh, lo lắng cho Châu Nhi rồi lại làm ảnh hưởng xấu đến Châu Nhi và cả Mạc Tư.

Cuối cùng, sau mấy tiếng đồng hồ, cửa phòng cũng mở ra.

"Cuộc phẫu thuật thành công"Bác sĩ nhìn cả hai nói.

Kỳ Thư và Phong Đăng đều vui mừng. Không sao rồi.

....

Kỳ Thư ngồi bên giường, nắm tay Mạc Tư.

"Cảm ơn anh, đã giúp Châu Nhi"Cô nói.

Anh đưa tay lên vén tóc cô.

"Không có gì"Anh nhẹ nhàng nói, hai ba ngày nữa anh có thể xuất viện rồi.

Cô mỉm cười, hôn lên trán anh một nụ hôn.

"Ông xã, anh làm tốt lắm, bà xã rất tự hào về anh"Kỳ Thư mỉm cười.

"Ông xã rất vui vì được bà xã khen"Anh nũng nịu.

Cả căn phòng đều tiếng cười của anh và Kỳ Thư.

Bên Phong Đăng.

Anh ngồi nhìn Châu Nhi vẫn đang ngủ, em không bỏ anh đi, anh mừng lắm, anh vui lắm em à.

Thời gian trôi....

Châu Nhi khoẻ lại, cô cũng rất cảm ơn Mạc Tư.

Mạc Tư nói không có gì.

Châu Nhi cũng đến nhận Phong Kha về. Phong Kha nghe Châu Nhi là mẹ mình, vui mừng ôm chầm Châu Nhi.

Nhưng... vẫn không biết cha của Phong Kha là ai, vì ai kia vẫn chưa nói sự thật kia.

Phong Kha về ở cùng Châu Nhi.

Tiểu Vy buồn thiu thiu, Phong Kha bỏ Tiểu Vy.

Kỳ Thư thấy Tiểu Vy buồn, an ủi: "Không phải con sắp có em sao? Đừng buồn"

Tiểu Vy nghe mà nhảy dựng lên, phải rồi còn em bé trong bụng mẹ mà.

Tiểu Vy xoa xoa cái bụng đã lớn của cô.

"Bảo bối, ước gì em ra đời sớm, để còn chơi với chị!" Tiểu Vy ngây ngô.

Cô và Mạc Tư nghe mà bật cười, đúng là trẻ con mà.

Phong Đăng thì vẫn... chưa dám nói sự thật cho Châu Nhi biết.

Phong Kha ở cùng Châu Nhi. Cứ theo sau Châu Nhi mãi.

Cả hai mẹ con rất hạnh phúc.

Đêm ngủ, Phong Kha ngây ngô hỏi Châu Nhi: "Mama, ba của Tiểu Kha là ai? "

"Mama... không biết" Châu Nhi thăm thì, cả cô còn không biết người lấy đi lần đầu của mình là ai, hướng gì...

Phong Kha thấy Châu Nhi buồn. Đưa tay xoa má cô.

"Không có ba mama còn Phong Kha bên cạnh mama"

"Cảm ơn con"

...

Phong Đăng cứ im lặng, vẫn đến thăm Châu Nhi và Phong Kha thường xuyên. Nhưng cái tập tài liệu anh lại không dám đưa cho Châu Nhi.

Bên Mạc Tư và Kỳ Thư dĩ nhiên hạnh phúc rồi, còn Đăng anh thôi. Haizz.

Hôm nay sinh nhật của Châu Nhi.

Tiệc tàn, mọi người ra về. Phong Kha thì đã ngủ.

Còn lại Phong Đăng và Châu Nhi.

Dọn dẹp xong, Châu Nhi vẫn thấy anh ngồi trong phòng khách thì hỏi: "Anh chưa về sao? "

Phong Đăng bỗng đưa tay kéo Châu Nhi ngồi xuống cạnh mình. Đưa tập tài liệu anh giấu bấy lâu nay. Giấu mãi cũng không được, thà nói ra còn hơn.

Châu Nhi cau mày, cầm tài liệu anh đưa ra xem. Bên trong, nói về cô, bệnh trước kia của cô và cái quá khứ đó.

"Anh... sao anh.... "Cô lấp bắp.

"Anh là người đàn ông đêm đó" Anh nhìn cô nói.

Tập tài liệu trên tay Châu Nhi rơi xuống.

"Anh là ba của Phong Kha"

"... "

"Anh tìm em lâu rồi, nhưng anh không dám nói"

"... "

"Anh xin lỗi, vì bây giờ mới nói với em sự thật"

"Em hiểu rồi" Châu Nhi nói, thì ra cô và Kỳ Thư y nhau. Xa tận trên trời, gần ngay trước mắt mà không biết.

Phong Đăng bắt đầu cười tà. Đè Châu Nhi xuống sofa.

"Chồng và con em cũng nhận rồi, hay mình sinh thêm vài đứa đi" Phong Đăng nói.

"Ấy nè, cái đồ đáng ghét"

...

Một năm sau.

"Vợ à, cho anh ngủ chung đi" Mạc Tư ôm gối bên ngoài năn nỉ.

Cô bên trong vừa bế con vừa nói: "Ngủ phòng khách đi"

Mạc Tư khóc thầm. Sau khi cô sinh xong, tính tình rất nắng mưa. Áo sơ mi của anh có vết son phụ nữ, liền bị cô đá ra khỏi phòng. Vết son đó anh có biết đâu mà, vợ ơi tha cho anh đi.

....

Phong gia.

Phong Đăng ngồi ôm Châu Nhi, vuốt ve cái bụng đã to của Châu Nhi.

Cả hai đã kết hôn, và Châu Nhi mang thai, còn hai tuần nữa sẽ sinh rồi.

"Anh nghĩ xem, đứa bé là trai hay gái? "Châu Nhi nhìn Phong Đăng hỏi.

"Lúc siêu âm là song thai, anh mong là một nam một nữ" Phong Đăng nói.

Châu Nhi bĩu môi, đồ tham lam.

"Nè, sinh xong, em có muốn mình có thêm vài đứa không? "Phong Đăng gian tà. Anh muốn mình có nhiều con a, để căn nhà khỏi cô đơn, tràn đầy tiếng trẻ con.

"Biến thái, mới đó đã... á... "Châu Nhi bồng la lên.

"Sao vậy? Em sao vậy?" Phong Đăng lo lắng.

Châu Nhi đau đớn nắm chặt áo của Phong Đăng.

"Đưa em đến bệnh viện, bụng em đau quá, hình như sắp sinh rồi"

[HẾT]

Bạn đang đọc truyện *Đuổi Đến Cùng Để Bắt Vợ Yêu Về!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.